

Категорія справи № 530/75/21: **Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, національної безпеки та оборони України, зокрема щодо; охорони здоров'я, з них.**

Надіслано судом: **20.04.2021**. Зареєстровано: **21.04.2021**. Оприлюднено: **22.04.2021**.

Дата набрання законної сили: **16.06.2021**

Номер судового провадження: **2-а/530/4/21**

Справа № 530/75/21

Номер провадження 2-а/530/4/21

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12.04.2021 р. Зіньківський районний суд Полтавської області в складі: головуєчого - судді Должко С.Р., секретаря Пилипенка Є.С., розглянувши у судовому засіданні справу за адміністративним позовом

ОСОБА_1, адреса проживання: АДРЕСА_1 до Зіньківського відділення поліції Гадяцького відділу поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області в особі: поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області, Педченка Станіслава Геннадійовича; в особі: Начальника Зіньківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, Джулай Сергія Васильовича, юридична адреса: м.Зіньків, вул.Воздвиженська, 28, Полтавської області; Головного управління Національної поліції в Полтавській області, юридична адреса: м.Полтава, вул.Пушкіна, 83, Полтавської області про визнання дій протиправними та скасування постанов ГАБ 736715 від 18.01.2021 та ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення, -

ВСТАНОВИВ:

Позивач ОСОБА_1, адреса проживання: АДРЕСА_1 звернулася до Зіньківського районного суду Полтавської області з адміністративним позовом до Зіньківського відділення поліції Гадяцького відділу поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області в особі: поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області, Педченка Станіслава Геннадійовича; в особі: Начальника Зіньківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, Джулай Сергія Васильовича, юридична адреса: м.Зіньків, вул.Воздвиженська, 28, Полтавської області; Головного управління Національної поліції в Полтавській області, юридична адреса: м.Полтава, вул.Пушкіна, 83, Полтавської області про визнання дій протиправними та скасування постанов ГАБ 736715 від 18.01.2021 та ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення.

В своїй позовній заяві позивач просить визнати дії поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної Поліції в Полтавській області Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області Педченка Станіслава Геннадійовича, начальника Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області Джулай Сергія Васильовича, директора Головного Управління Національної Поліції в Полтавській області полковника Вигівського Івана Михайловича - протиправними. Скасувати постанови ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення ст. 44-3 КУпАП ч.2 про накладення адміністративного стягнення.

Ухвалою суду від 02.02.2021 р. відкрито провадження по справі.

Ухвалою Зіньківського районного суду Полтавської області від 10.03.2021 року, яка занесена до протоколу засідання, підготовче провадження у справі закрито призначено судові засідання для розгляду справи по суті на 12.04.2021 р..

Відповідно до відзиву представника Головного управління Національної поліції в Полтавській області просять адміністративний позов залишити без задоволення.

Інші відповідачі відзив не надіслали.

Відповідно до відповіді на відзив позивачка просить відмовити Головному управлінню Національної поліції в Полтавській області у задоволенні відзиву.

До судового засідання 12.04.2021 р. відповідач по справі: начальник Зіньківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, Джулай С.В. та начальник головного управління Національної поліції в Полтавській області не з'явилися, явку представників не забезпечили, про дату, час та місце проведення останнього повідомлені належним чином та завчасно.

Відповідно до ч. 1ст. 205 КАС України неявка у судові засідання будь-якого учасника справи, за умови що його належним чином повідомлено про дату, час і місце цього засідання, не перешкоджає розгляду справи по суті, крім випадків, визначених цією статтею.

За приписами ч. 9ст. 205 КАС України, якщо немає перешкод для розгляду справи у судовому засіданні, визначених цією статтею, але всі учасники справи не з'явилися у судові засідання, хоча і були належним чином повідомлені про дату, час і місце судового розгляду, суд має право розглянути справу у письмовому провадженні у разі відсутності потреби заслухати свідка чи експерта.

За ч. 3ст. 268 КАС України, неприбуття у судові засідання учасника справи, повідомленого відповідно до положень цієї статті, не перешкоджає розгляду справи у судах першої та апеляційної інстанцій.

Заслухавши позивачку, яка підтримала свої позовні вимоги та вказала, що патрульний поліції Педченко Станіслав Геннадійович не надав жодної можливості Позивачу заперечити складені постанови ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення ст. 44-3 КУпАП ч.2 про накладення адміністративного стягнення до вищого органу відповідно ст.ст.287-289 КУпАПУ начальника Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області ОСОБА_2 та отримати усне попередження, умисно складено дві постанови про адміністративне стягнення 170 грн. кожна. Не взято до уваги і те, що згідно ЗАКОНУ УКРАЇНИ «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» (В/бомост/ Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 27, ст.218) Стаття 3. Фінансове забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення. Фінансування санітарних і протиепідемічних заходів, а також програм забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя, інших програм, спрямованих на профілактику захворювань населення, здійснюється за рахунок державного і місцевих бюджетів, коштів підприємств, установ та організацій, а також позабюджетних коштів. На що співробітники Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області запропонували Позивачу купити маску, або щоб купив хтось з членів родини Позивача, дані дії правоохоронців підпадають під Стаття 189 ККУ, ст.,ст., 356 ККУ, 364 ККУ, 367 ККУ.

Дані протиправні дії працівника Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області вказують на бездіяльність в нагляді над особовим складом начальника Зіньківського ВП ОСОБА_2 .

Директор компанії ГУНП в Полтавській області полковник ОСОБА_3 Директор компанії ГУНП В Полтавській області, заснованої 07.11.2015 року КВЕД діяльності 84.24 несе персональні правові наслідки за корисливі протиправні дії по відношенню до Позивача, так як в ч.2 НАДАННЯ ПОСЛУГ Закону УКРАЇНИ «Про Національну Поліцію» трактує дотримання ОСНОВНОГО ЗАКОНУ УКРАЇНИ Стаття 8. В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Заслухавши відповідача ОСОБА_4 , який позовні вимоги не визнав та дослідивши відзив, відповідь на відзив, наявні матеріали справи, всебічно та повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких

ґрунтується позов, оцінивши надані учасниками судового процесу докази в їх сукупності, суд дійшов наступного.

Положення ст. 19 Конституції України встановлюють, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

При цьому кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (ст. 55 Конституції України).

Завданням адміністративного судочинства відповідно до ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Право на судовий захист відображене і ч. 1 ст. 5 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України), відповідно до якої кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси.

Завданням адміністративного судочинства є ефективний захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень. Відповідно, у випадку звернення зацікавленої особи з позовом до суду, адміністративний суд повинен надати правову оцінку діям суб'єкта владних повноважень при прийнятті того чи іншого рішення та перевірити його відповідність критеріям правомірності, які пред'являються до рішень суб'єктів владних повноважень та які закріплені у ст. 2 КАС України.

Умови і порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), що відповідно до закону підлягають примусовому виконанню у разі невиконання їх у добровільному порядку, визначено Законом України «Про виконавче провадження» № 1404-VIII від 02 червня 2016 року (далі - Закон № 1404-VIII).

Згідно з ч. 1 Закону № 1404-VIII, виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) - сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону, а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби (державних виконавців) та у передбачених цим Законом випадках на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких установлюються Законом України від 02 червня 2016 року № 1403-VIII «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (далі - Закон № 1403-VIII).

Статтею 3 Закону № 1403-VIII визначено основи організації та діяльності з примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) органами державної виконавчої служби та приватними виконавцями, їхні завдання та правовий статус. Завданням органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Згідно з пунктом 5 частини 1 статті 3 Закону № 1404-VIII відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню рішення на підставі таких виконавчих документів, як постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу, постанов приватних виконавців про стягнення основної винагороди.

Зважаючи на ці обставини, суд керується ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (РИМ, 4.XI.1950), яка згідно з частиною першою статті 9 Конституції України є частиною національного законодавства України, та яка визначає, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків адміністративного (цивільного) характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Відповідно дост.17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», ч.1 ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, право особи на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку кореспондується з обов'язком добросовісно користуватися наданими законом процесуальними правами, утримуватись від дій, що зумовлюють затягування судового процесу, та вживати надані процесуальним законом заходи для скорочення періоду судового провадження (п.35 рішення від 07.07.1989 р. Європейського суду з прав людини у справі «Іюніон Еліментарія Сандерс проти Іспанії» (*Alimentaria Sanders S.A. v. Spain*)).

Строки, встановлені Адміністративним процесуальним кодексом України, є обов'язковими для судів та учасників судових процесів, оскільки визначають тривалість кожної стадії процесу або час, протягом якого має бути вчинено процесуальну дію (наприклад, строк оскарження судового рішення, строк подачі зауважень щодо журналу судового засідання).

Європейський суд з прав людини, вирішуючи питання про дотримання права на справедливий суд, передбаченого пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР, у контексті оцінки дій сторони в справі, спрямованих на захист свого права, або її бездіяльності, дійшов з урахуванням принципів, що впливають з прецедентної практики Суду, висновків про те, що: одним із фундаментальних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності; «право на суд» не є абсолютним, воно може бути піддане обмеженням, дозволеним за змістом, тому що право на доступ до суду за самою своєю природою потребує регулювання з боку держави; сторона в розумні інтервали часу має вживати заходів, щоб дізнатись про стан відомого їй судового провадження; право на вчинення процесуальних дій стороною або щодо певної сторони не є необмеженим, позаяк обмежується, зокрема, необхідністю дотримання прав іншої сторони в процесі та власне необхідністю забезпечити дотримання права на справедливий суд у розумінні п. 1 ст. 6 Конвенції (рішення від 19 червня 2001 року у справі «Креуз проти Польщі» (п.п. 52, 53, 57 та ін.); рішення від 03 квітня 2008 року у справі «Пономарьов проти України» (п.п. 40, 41, 42 та ін.). У рішенні Європейського Суду з прав людини від 03 квітня 2008 року у справі «Пономарьова проти України» зазначено, що сторони мають вживати заходів, щоб дізнатися про стан відомого їм судового провадження.

Обов'язок швидкого здійснення правосуддя покладається, в першу чергу, на відповідні державні судові органи. Розумність тривалості судового провадження оцінюється в залежності від обставин справи та з огляду на складність справи, поведінки сторін, предмету спору. Нездатність суду ефективно протидіяти недобросовісно створюваним учасниками справи перепонам для руху справи є порушенням ч.1 ст.6 даної Конвенції (§ 66 - 69 рішення Європейського суду з прав людини від 08.11.2005 р. у справі «Смірнова проти України»).

Розумність тривалості судового розгляду має визначатися з огляду на обставини справи та наступні критерії: складність справи, поведінка заявника та компетентних органів, а також важливість предмета позову для заявника у справі (рішення Європейського суду з прав людини у справі «Фрідлендер проти Франції»).

Відповідно до Указу Президента України від 13 березня 2020 року № 87/2020 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 13 березня 2020 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки в умовах спалаху гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2», постанови Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 року №211 «Про запобігання поширенню на території України коронавірусу COVID-19, постанови Кабінету Міністрів України від 16 березня 2020 року № 215 «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 року №211», рішення Державної комісії з питань

техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10 березня 2020 року, доручення регіональної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій №3/2020 від 13 березня 2020 року, рішення ради суддів України від 17.03.2020 року № 19 встановлено обмеження. Загальнонаціональний карантин, який мав тривати до 3 квітня включно, продовжено.

Відповідно до рішення Ради Суддів України від 16.03.2020 року рекомендовано громадянам та іншим учасникам судових засідань подавати до суду заяви про розгляд справ у їх відсутності за наявними в справі матеріалами.

Норма ст.61 Конституції України встановлює, що юридична відповідальність особи має індивідуальний характер.

Згідно частин 1,2 ст.7 КУпАП ніхто не може бути підданий заходу впливу в зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом. Проведення в справах про адміністративні правопорушення здійснюється на основі суворого додержання законності. При цьому, застосування уповноваженими на те посадовими особами заходів адміністративного впливу здійснюється в точній відповідності з законом (ч.3 ст.7 КУпАП).

Відповідно до Рішення Конституційного Суду України від 22.12.2010 року у справі № 23-рп/2010 адміністративна відповідальність в Україні та процедура притягнення до неї ґрунтується на конституційних принципах і правових презумпціях, які зумовлені визнанням і дією принципу верховенства права в Україні, в тому числі і закріпленій в ст.62 Конституції України презумпції невинуватості.

Рішенням Конституційного Суду України від 26 травня 2015 року № 5-рп/2015 щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 276 Кодексу України про адміністративні правопорушення визначено, що у наведених положеннях Кодексу визначено систему правових механізмів щодо забезпечення дотримання прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, на стадії розгляду уповноваженим органом (посадовою особою) справи про адміністративне правопорушення, зокрема, з метою запобігти безпідставному притягненню такої особи до відповідальності.

Враховуючи, що законодавство України про адміністративні правопорушення має каральну направленість (більш кримінальна), а тому з урахуванням принципів і загальних засад КУпАП, практики Європейського Суду по правах людини, передбачається принцип презумпції невинності особи, поки її винуватість не буде доведена у встановленому законом порядку.

Усі сумніви щодо доведеності вини трактуються на користь особи, що притягується до адміністративної відповідальності.

Відповідно до ст.222 Кодексу України про адміністративні правопорушення розгляд справ про правопорушення, передбачені ч.6 ст.121 цього Кодексу, покладено на органи національної поліції.

Згідно ст.254 КпАП України, про вчинення адміністративного правопорушення складається протокол уповноваженими на те посадовими особами або представником громадської організації чи органу громадської самодіяльності.

Протокол про адміністративне правопорушення, у разі його оформлення, складається у двох екземплярах, один з яких під розписку вручається особі, яка притягується до адміністративної відповідальності.

Протокол не складається у випадках, передбачених статтею 258 цього Кодексу.

Відповідно до ст.258 КУпАП протокол не складається в разі вчинення адміністративних правопорушень, передбачених статтями 70,77, частиною третьою статті 85, статтею 153, якщо розмір штрафу не перевищує трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, частиною першою статті 85, якщо розмір штрафу не перевищує семи неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, статтею 107 (у випадках вчинення правопорушень, перелічених в частині третій статті 238) частиною третьою статті 109, статтями 110,115, частинами першою, третьою і п'ятою статті 116, частиною третьою статті

116-2, частинами першою і третьою статті 117 (при накладенні адміністративного стягнення у вигляді попередження на місці вчинення правопорушення), статтями 118, 119, статтями 134, 135, 185-3, статтею 197 (при накладенні адміністративного стягнення у вигляді попередження), статтею 198 (при накладенні адміністративного стягнення у вигляді попередження) цього Кодексу, якщо особа не оспорує допущене порушення і адміністративне стягнення, що на неї накладається.

Протокол не складається у разі вчинення адміністративних правопорушень, розгляд яких віднесено до компетенції Національної поліції, та адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксованих в автоматичному режимі.

Протоколи не складаються і в інших випадках, коли відповідно до закону штраф накладається і стягується, а попередження оформлюється на місці вчинення правопорушення.

У випадках, передбачених частинами першою та другою цієї статті, уповноваженими органами (посадовими особами) на місці вчинення правопорушення виноситься постанова у справі про адміністративне правопорушення відповідно до вимог статті 283 цього Кодексу.

Якщо під час складання постанови у справі про адміністративне правопорушення особа оспорить допущене порушення і адміністративне стягнення, що на неї накладається, то уповноважена посадова особа зобов'язана скласти протокол про адміністративне правопорушення відповідно до вимог статті 256 цього Кодексу, крім випадків притягнення особи до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 185-3 цього Кодексу, та правопорушень у сфері забезпечення дорожнього руху, у тому числі зафіксованих в автоматичному режимі. Цей протокол є додатком до постанови у справі про адміністративне правопорушення.

{Положення частини шостої статті 258 втратили чинність, як такі, що є неконституційними, на підставі Рішення Конституційного Суду № 23-рп/2010 від 22.12.2010}

У разі виявлення адміністративного правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксованого за допомогою працюючих в автоматичному режимі спеціальних технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, протокол про адміністративне правопорушення не складається, а постанова у справі про адміністративне правопорушення виноситься без участі особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Копії постанови у справі про адміністративне правопорушення та матеріалів, зафіксованих за допомогою працюючих в автоматичному режимі спеціальних технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису, надсилаються особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, протягом трьох днів з дня винесення такої постанови.

Відповідно до ст. 280 КУпАП обставини, що підлягають з'ясуванню при розгляді справи про адміністративне правопорушення вказано, що орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, чи заподіяно майнову шкоду, чи є підстави для передачі матеріалів про адміністративне правопорушення на розгляд громадської організації, трудового колективу, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Відповідно до ст. 283 КпАП України, розглянувши справу про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить постанову по справі. Постанова виконавчого органу сільської, селищної, міської ради по справі про адміністративне правопорушення приймається у формі рішення.

Постанова повинна містити:

найменування органу (прізвище, ім'я та по батькові, посада посадової особи), який виніс постанову;

дату розгляду справи;

відомості про особу, стосовно якої розглядається справа (прізвище, ім'я та по батькові (за наявності), дата народження, місце проживання чи перебування;

опис обставин, установлених під час розгляду справи;

зазначення нормативного акта, що передбачає відповідальність за таке адміністративне правопорушення;

прийняте у справі рішення.

Постанова по справі про адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, крім даних, визначених частиною другою цієї статті, повинна містити відомості про:

дату, час і місце вчинення адміністративного правопорушення;

транспортний засіб, який зафіксовано в момент вчинення правопорушення (марка, модель, номерний знак);

технічний засіб, яким здійснено фото або відеозапис;

розмір штрафу та порядок його сплати;

правові наслідки невиконання адміністративного стягнення та порядок його оскарження;

відривну квитанцію із зазначенням реквізитів та можливих способів оплати адміністративного стягнення у вигляді штрафу.

Якщо при вирішенні питання про накладення стягнення за адміністративне правопорушення органами (посадовими особами), переліченими в пунктах 1-4 статті 213 цього Кодексу, одночасно вирішується питання про відшкодування винним майнової шкоди, то в постанові по справі зазначаються розмір шкоди, що підлягає стягненню, порядок і строк її відшкодування.

Постанова по справі повинна містити вирішення питання про вилучені речі і документи, а також вказівку про порядок і строк її оскарження.

У відповідності до ст. 245 КУПАП завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі дотримання законів, зміцнення законності.

Статтею ст. 251 КпАП України передбачено, доказами в справі про адміністративне правопорушення є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність даної особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Під час розгляду справи судом встановлено, що 18 січня 2021 року співробітники Зіньківського ВПГадяцького ВПГУНП в Полтавській області по вул. Воздвиженській будівля 49, виїхавши двома патрульними машинами, за викликом невідомих Позивачу осіб, склали на Позивача дві постанови за номерами ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. ГАБ 736716 від 18.01.2021 ст 44-3 ч. 2 КУПАП в порушення ЗУ "Про Національну Поліцію", де чітко вказано в ст. 2. Завдання поліції.

Завданнями поліції є надання поліцейських послуг. Посилання на ІНФОРМАЦІЯ_1 .

Відповідно до сервісу моніторингу реєстраційних даних українських компаній та судового реєстру для захисту від рейдерських захоплень і контролю контрагентів опендатабот вказано «Компанія: Головне Управління ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В ПОЛТАВСЬКІЙ ОБЛАСТІ, Код ЄДРПОУ 40108630 Директор Вигівський Іван Михайлович. Основний вид діяльності. 84.24 Діяльність у сфері охорони громадського порядку та безпеки Дата заснування 07.11.2015».

Визначення: КОМПАНІЯ - суб'єкт господарювання юридична особа або фізична особа підприємець, або суб'єкт незалежної професійної діяльності, який надає професійні послуги, на умовах, передбачених цими Правилами.

Визначення: Код ЄДРПОУ (Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України) унікальний ідентифікаційний номер юридичної особи в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України, створеному 1996 року.

Визначення: Класифікація видів економічної діяльності» (КВЕД) складова частина державної системи класифікації і кодування техніко-економічної та соціальної інформації в Україні. Класифікація призначена для використання органами державного управління, фінансовими органами та органами статистики.

Визначення: Директор (від лат, dirigo, фр. directeur «спрямовую, керую») посада, керівник підприємства чи навчального закладу, організації чи структурного підрозділу (колективу).

Жодна комерційна діяльність не може здійснюватися у правовому полі без реєстрації, включаючи присвоєння кодів КВЕД отримати їх зобов'язані абсолютно всі підприємства, навіть ті, які працюють без формування юридичної особи. Тому перед реєстрацією на власників створюваного бізнесу покладається обов'язок по визначенню специфіки майбутньої діяльності і фіксації свого рішення в цифровому позначенні. З цієї причини дуже важливо правильно підбирати коди, перед тим, як звернутися до того, хто привласнює КВЕД ОРГАНІЗАЦІЇ.

Привласнює КВЕД Фіскальна Податкова Служба.

Стаття 22. Основні повноваження керівника поліції Закону України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379)

ч.1. Керівник поліції:

- 1) очолює поліцію та здійснює керівництво її діяльністю, забезпечує виконання покладених на неї завдань;
- 2) у межах компетенції організовує та контролює виконання поліцією Конституції та законів України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, наказів міністерств, а також наказів і доручень Міністра внутрішніх справ України з питань, що належать до сфери діяльності поліції;
- 3) вносить на розгляд Міністра внутрішніх справ України пропозиції щодо забезпечення формування державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони та захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, надання поліцейських послуг;
- 4) представляє у визначеному порядку поліцію у відносинах з іншими органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, іншими організаціями в Україні та за кордоном;
- 5) звітує перед Міністром внутрішніх справ України про виконання покладених на поліцію завдань і повноважень;
- 6) розподіляє обов'язки між своїми заступниками;
- 7) підписує накази поліції;
- 8) скасовує повністю чи в окремій частині акти територіальних органів поліції;
- 9) у межах повноважень надає доручення, обов'язкові для виконання поліцейськими, державними службовцями і працівниками поліції;
- 10) затверджує положення про самостійні структурні підрозділи апарату поліції;

- 11)приймає на службу та звільняє зі служби, призначає та звільняє з посад поліцейських відповідно до положень цього Закону;
- 12)призначає на посади та звільняє з посад у порядку, визначеному законом та іншими нормативно-правовими актами про державну службу, державних службовців апарату центрального органу управління поліції;
- 13)приймає на роботу та звільняє з роботи в порядку, визначеному законодавством про працю, працівників центрального органу управління поліції;
- 14)приймає у визначеному порядку рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності поліцейських;
- 15)приймає, у визначеному законодавством про державну службу порядку рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності державних службовців апарату центрального органу управління поліції;
- 16)приймає у визначеному трудовим законодавством порядку рішення про заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників поліції;
- 17)у визначеному порядку вносить подання про представлення поліцейських, державних службовців апарату центрального органу управління поліції та працівників поліції до відзначення державними нагородами України;
- 18)присвоює спеціальні звання поліції відповідно до цього Закону;
- 19)присвоює ранги державних службовців відповідно до законодавства про державну службу;
- 20)вносить Міністру внутрішніх справ України пропозиції про утворення територіальних органів поліції, які є юридичними особами публічного права, у межах граничної чисельності поліцейських, державних службовців та працівників поліції і коштів, визначених на її утримання, а також щодо їх ліквідації, реорганізації Кабінетом Міністрів України;
- 21)утворює, ліквідує, реорганізовує підприємства, заклади та установи, затверджує їхні положення (статуту), у визначеному порядку призначає на посади та звільняє з посад їх керівників, здійснює інші повноваження з управління об'єктами права державної власності, що належать до сфери управління поліції;
- 22)забезпечує дотримання визначеного Міністром внутрішніх справ України порядку обміну інформацією між Міністерством внутрішніх справ України і поліцією;
- 23)приймає у визначеному порядку рішення про розподіл бюджетних коштів, розпорядником яких є поліція;
- 24)виконує повноваження керівника державної служби в органі відповідно до законодавства про державну службу та здійснює інші повноваження відповідно до цього Закону.

Розділ VII Загальні засади проходження служби в поліції ЗУ «Про Національну поліцію»

Стаття 59 ч.1 прописано: «Служба в поліції є державною службою особливого характеру, яка є професійною діяльністю поліцейських з виконання покладених на поліцію повноважень.»

Стаття 62Гарантії професійноїдіяльності поліцейського,ЗУ «ПроНаціональну поліцію»ч.1 Поліцейськийпід часвиконання покладенихна поліціюповноважень єпредставником держави; ч.2 Законні вимоги поліцейського є обов'язковими для виконання всіма фізичними та юридичними особами.

Стаття 64 Присяга працівників поліції ЗУ «Про Національну Поліцію» Присяга працівника поліції ч. 1. Особа, яка вступає на службу в поліції, складає Присягу на вірність Українському народові такого змісту:.....

Стаття 66 Службове сумісництво поліцейських ч.1 Поліцейський не може під час проходження служби займатися іншою оплачуваною діяльністю, крім науково-педагогічної, наукової або творчої.

Стаття 18. Основні обов'язки поліцейського ЗУ «Про Національну Поліцію».

1. Поліцейський зобов'язаний: 1) неухильно дотримуватися положень Конституції України, законів України та інших нормативно-правових актів, що регламентують діяльність поліції, та Присяги поліцейського; 2) професійно виконувати свої службові обов'язки відповідно до вимог нормативно-правових актів, посадових (функціональних) обов'язків, наказів керівництва; 3) поважати і не порушувати прав і свобод людини.

Працівник поліції Зінківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області не надав на вимогу Позивача доручення, від директора компанії ГУ Національної Поліції в Полтавській області полковника ОСОБА_3 на ведення підприємницької діяльності, а саме: складання Постанов ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення ст. 44-3 КУпАП ч.2 про накладення адміністративного стягнення на місці.

Стаття 62. Конституції України «Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду».

Стаття 64. Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції.

Стаття 60. Конституції України ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази.

Статтею 1 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» визначено, що карантин - це адміністративні та медико-санітарні заходи, що застосовуються для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб.

Згідно ст. 29 Закону України "Про захист населення від інфекційних хвороб" карантин встановлюється та відміняється Кабінетом Міністрів України. Питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України. Рішення про встановлення карантину, а також про його відміну негайно доводиться до відома населення відповідної території через засоби масової інформації. У рішенні про встановлення карантину зазначаються обставини, що призвели до цього, визначаються межі території карантину, затверджуються необхідні профілактичні, протиепідемічні та інші заходи, їх виконавці та терміни проведення, встановлюються тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб та додаткові обов'язки, що покладаються на них. Карантин встановлюється на період, необхідний для ліквідації епідемії чи спалаху особливо небезпечної інфекційної хвороби. На цей період можуть змінюватися режими роботи підприємств, установ, організацій, вноситися інші необхідні зміни щодо умов їх виробничої та іншої діяльності.

Відповідно до п. 1 постанови Кабінету Міністрів України "Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" № 1236 від 09.12.2020 року (в редакції яка діяла станом на 24.01.2021 року, тобто на час складання протоколу) відповідно до статті 29 Закону України "Про захист населення від інфекційних хвороб" постановив установити з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 (далі - COVID-19), з 19 грудня 2020 р. до 28 лютого 2021 р. на території України карантин, продовживши дію карантину, встановленого постановами Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 р. № 211 "Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" (Офіційний вісник України, 2020 р., № 23, ст. 896, № 30, ст. 1061), від 20 травня 2020 р. № 392

"Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" (Офіційний вісник України, 2020 р., № 43, ст. 1394, № 52, ст. 1626) та від 22 липня 2020 р. № 641 "Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" (Офіційний вісник України, 2020 р., № 63, ст. 2029).

Згідно пп. 1 п. 2 постанови Кабінету Міністрів України "Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2" № 1236 від 09.12.2020 року (в редакції яка діяла станом на 17.01.2021 року, тобто на час винесення оскаржуваної постанови), на території України на період дії карантину запроваджуються обмежувальні протиепідемічні заходи, а саме: забороняється перебування в громадських будинках і спорудах, громадському транспорті без вдягнутих засобів індивідуального захисту, зокрема респіраторів або захисних масок, що закривають ніс та рот, у тому числі виготовлених самостійно.

Законом України "Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо запобігання поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)" від 06.11.2020 № 1000-IX, який набрав чинності 21.11.2020, внесено зміни до Кодексу України "Про адміністративні правопорушення", а саме: статтю 44-3 КУпАП доповнено частиною 2 такого змісту: "Перебування в громадських будинках, спорудах, громадському транспорті під час дії карантину без вдягнутих засобів індивідуального захисту, зокрема респіраторів або захисних масок, що закривають ніс та рот, у тому числі виготовлених самостійно, - тягне за собою накладення штрафу від десяти до п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян".

Відповідно до ст. 222 КУпАП, до повноважень працівників органів та підрозділів Національної поліції віднесено розгляд справ про адміністративні правопорушення за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП.

Згідно з п. 8 ч. 1 ст. 23 Закону України "Про Національну поліцію", поліція відповідно до покладених на неї завдань у випадках, визначених законом, здійснює провадження у справах про адміністративні правопорушення, приймає рішення про застосування адміністративних стягнень та забезпечує їх виконання.

У випадках, передбачених в ч.ч. 1, 2 ст. 258 КУпАП, уповноваженими органами (посадовими особами) на місці вчинення правопорушення виносяться постанови у справі про адміністративне правопорушення відповідно до вимог статті 283 цього Кодексу.

Відповідно до ст. 117 Конституції України Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання.

Закон України «Про Кабінет Міністрів України» встановлює, що Кабінет Міністрів України на основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, видає обов'язкові для виконання акти - постанови і розпорядження. Акти Кабінету Міністрів України нормативного характеру видаються у формі постанов. Акт Кабінету Міністрів України може бути оскаржений до суду в порядку та у випадках, установлених законом.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ видав постанову від 11 березня 2020 р. № 211 Київ Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2.

Відповідно до статті 29 Закону України "Про захист населення від інфекційних хвороб" з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 (далі - COVID-19), з урахуванням рішення Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10 березня 2020 р. Кабінет Міністрів України постановляє: Установити з 12 березня 2020 р. до 22 травня 2020 р. на всій території України карантин.

Як вказав відповідач, ОСОБА_4 в судовому засіданні, 18.01.2021 об 08 год. 18 хв. на спецлінію 102 надійшло повідомлення від ОСОБА_5 про те, що у магазин «ІНФОРМАЦІЯ_2» по АДРЕСА_2 зайшов покупець, який відмовляється одягати захисну маску. Прибувши на місце події поліцейським СРПП ВП №2 Зіньківського ВП Гадяцького ВП капралом поліції ОСОБА_4 було виявлено гр. ОСОБА_1, яка перебувала до його приїзду у приміщенні магазину без одягненої захисної маски. На зауваження з боку працівників поліції не реагувала та відмовлялася одягнути захисну маску. У зв'язку із допущеним адміністративним правопорушенням відносно гр. ОСОБА_1 було оформлено адміністративні матеріали за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП, постановою ГАБ № 736715.

18.01.2021 о 12 год. 12 хв. на спецлінію 102 надійшло повідомлення від ОСОБА_6 про те, що у ветаптеку по АДРЕСА_2 зайшов покупець який відмовляється одягати захисну маску. Прибувши на місце події поліцейським СРПП ВП №2 Зіньківського ВП Гадяцького ВП капралом поліції ОСОБА_4 було виявлено гр. ОСОБА_1, яка перебувала у приміщенні магазину без одягненої захисної маски. На зауваження з боку працівників поліції відмовлялася одягнути захисну маску. У зв'язку із допущеним адміністративним правопорушенням відносно гр. ОСОБА_1 було оформлено адміністративні матеріали за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП, постановою ГАБ № 736716.

Під час дослідження матеріалів справи наданих 12.04.2021 року в судові засідання відповідачем ОСОБА_4, слід звернути увагу, що порядок засвідчення документів визначений пунктами 5.265.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації «Вимоги до оформлення документів» (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55). За вказаним нормативно - правовим актом, відмітка про засвідчення копії документа складається зі слів: «Згідно з оригіналом»; особистого підпису особи, яка засвідчує копію; її ініціалів та прізвища, дати засвідчення підпису, яка проставляється нижче підпису. Отже, додані докази (копії документів, оригінали яких знаходяться у відповідача) не засвідчені належним чином, подані з порушенням вимог, встановлених законом.

Згідно копії рапорта ст.інспектора чергового відділення поліції №4 (м.Зіньків) Шаруди А.П. зазначено "18.01.2021 року отримано заяву та зареєстровано ЄО за №193 від 18.01.2021 року. Фабула. Надійшло повідомлення зі служби 102 про те, що 18.01.2021 о 11:36 за адресою АДРЕСА_2 18.01.2021 на даний час магазин Рінго невідома громадянка відмовляється одягти захисну маску, чим порушує правила карантину». Заявник ОСОБА_5 ..На місце події направлено ГРПП ОСОБА_7 ".

Відповідно до довідки про результати розгляду звернення зареєстрованого до ІТС ІПНП (ЄО за №193 від 18.01.2021 року) записано «18.01.2021 року о 08 год. 18 хвилин на лінію служби 102 надійшло повідомлення від ОСОБА_5 про те, що у магазині «ІНФОРМАЦІЯ_2» зайшла громадянка, яка відмовляється одягти маску».

Відповідно до копії пояснення від 18.01.2021 року ОСОБА_5 вказано, що 18.01.2021 року близько 11 год. 30 хвилин до магазину «Рінго» зайшла жінка на прізвище ОСОБА_8 без маски індивідуального захисту з якою в неї виникла суперечка. Опитав о/у СКП ОСОБА_9 ..

В копії пояснення ОСОБА_10 від 18.01.2021 року вказано, що 18.01.2021 року до магазину, де вона працює, в анкетних даних записано «Рінго», зайшла невідома жінка, яка перебувала без захисної маски. Опитав інспектор ОСОБА_11 ..

Згідно копії рапорта ст.інспектора чергового відділення поліції №4 (м.Зіньків) Шаруди А.П. зазначено "18.01.2021 року отримано заяву та зареєстровано ЄО за № 194 від 18.01.2021 року. Фабула. 18.01.2021 року о 12:06 надійшло повідомлення зі служби 102 про те, що 18.01.2021 о 12:05 за адресою Зіньківський район м.Зіньків вулиця Воздвиженська буд.49 18.01.2021 на даний час в ветаптеці невідомий чоловік відмовляється одягти захисну маску». Заявник ОСОБА_6 .. На місце події направлено ГРПП ОСОБА_7 ".

Відповідно до довідки про результати розгляду звернення зареєстрованого до ІТС ІПНП (ЄО за №194 від 18.01.2021 року) записано «18.01.2021 року о 12 год. 12 хвилин на лінію служби 102 надійшло повідомлення від ОСОБА_6 про те, що у ветаптеці невідомий чоловік відмовляється одягти маску».

У поясненні інспектора Яненка І. відібраного у ОСОБА_6 без зазначення дати її відібрання вказано, що 18.01.2021 року близько 11 год 15 хвилин до ветаптеки зайшла невідома жінка без захисної маски. Даній жінці вона запропонувала одягти захисну маску, яка відмовилася її одягти вказавши, що через стан здоров'я вона не може її вдягти.

Під час перегляду відеозапису наданого позивачкою № 20210118_120910 і № 20210118_122738 та досліджених в судовому засіданні зафіксовано факт прибуття працівників поліції 18.01.2021 року до будівель, які розташовані на території вулиці Воздвиженська.

При прибутті на місце виклику, працівник поліції відповідач, ОСОБА_4 не роз'яснив позивачці її права та обов'язки, які передбачені ст.268 КупАП. Також ним не було зібрано адміністративний матеріал відносно ОСОБА_1 ..

Позивачка, ОСОБА_1 пояснила відповідачу, який прибув на місце виклику, що в неї немає маски, маска шкодить її здоров'ю. Маски, яка захищає від вірусів в м.Зіньків немає, така марка маски коштує дуже дорого. В неї немає таких коштів, але їй потрібно купити ліки. Вона зайшла в аптеку, дотримується півтори метри дистанції.

Позивачка вказала, що постанову Кабінету Міністрів відповідно до рішення Конституційного Суду від 28.08.2020 року визнано неконституційною. На що відповідач, ОСОБА_4, на відеофіксації вказує, що з даним рішенням Конституційного Суду від 28.08.2020 року він не ознайомлювався. Про це чує вперше від позивачки. Після чого ОСОБА_4 взяв інформаційний носій інформації та заніс в пошукову систему рішення Конституційного Суду від 28.08.2020 року. Весь цей час відбувалася відеофіксація.

ОСОБА_1 вказала, що порушено її права відповідно до Закону України «Про права споживачів» та ст.24, ст.28, ст.33 Конституції України, працівниками магазину та аптеки.

При цьому працівники поліції на заяви ОСОБА_1 ніяк не реагували.

На пропозицію позивачки працівники поліції відмовилися відібрати пояснення на місці, не пояснивши причини, а запропонували їй надати пояснення у відділенні поліції.

На відеозаписі № 20210118_122738 наданому позивачкою видно, що в приміщенні відбирається пояснення у ОСОБА_1 одним працівником поліції та заповнюється постанова про адміністративне правопорушення іншим працівником поліції.

Коли працівник поліції відбирав у ОСОБА_1 пояснення на одному аркуші та перейшов заповнювати інший аркуш, то до присутніх підійшов інший, третій працівник поліції і з телефонного засобу почав зачитувати права ОСОБА_1 .. Позивачка даному працівникові, який зачитав права вказала, що їй права зачитали, коли складали документи, про що було зафіксовано час на мобільному телефоні працівника поліції 12:41 та на позначці 0:13:41 на відеофайлі.

При дослідженні копій постанов про адміністративне правопорушення ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. і ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення за ч.2 ст. 44-3 КУпАП та накладення адміністративного стягнення наданих як позивачкою та відповідчем ОСОБА_4 встановлено, що відсутній підпис про ознайомлення правопорушника із правами та мається примітка, в якій зазначено «Буду оскаржувати в судовому порядку», а поряд стоїть прізвище ОСОБА_8 та підпис.

Суд, шляхом комплексного аналізу і узагальнення діючого законодавства України, приходить до висновку.

Конституція України є законом найвищої юридичної сили. Закони і інші нормативно-правові акти повинні відповідати Конституції. Конституція є законом прямої дії.(ст. 8 Конституції України). В зазначених тезах узагальнений зміст верховенства права, яке забезпечується шляхом встановлення юридичної сили норм Конституції, зокрема щодо прав людини і громадянина, як домінуючими над змістом інших законів і нормативно-правових актів (постанов уряду, наказів міністерств). Тобто,

якщо норма закону чи нормативно-правового акту суперечить нормі Конституції України, для правильного правозастосування слід використовувати норму Конституції.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.(ст. 19 Конституції України). Таким чином, слід стверджувати, що без будь-яких застережень та незалежно від будь-яких цілей, причин чи суспільного або особистого інтересу, всі органи і посадові особи держави Україна повинні діяти строго у відповідності до Конституції та не мають повноважень виходити за межі норм Конституції, навіть якщо вони керуються законом, оскільки закон також не має суперечити Конституції.

При цьому, слід звернути увагу на наступне. Відповідно до ст. 147 та п. 2 ст. 150 Конституції України, повноваження тлумачити зміст Конституції України та вирішувати питання відповідності законів України Конституції України, належить виключно Конституційному Суду України. Відтак, будь-які органи чи посадові особи держави (поліцейські, міністри, депутати тощо), крім Конституційного Суду України, не мають повноважень тлумачити зміст законодавства.

Також, слід звернути увагу, на практику правозастосування. Так, відповідно до Постанови Пленуму Верховного Суду України за № 9 від 01.11.1996 року Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя, у разі, якщо діючий закон чи нормативно-правовий акт суперечить Конституції України в усіх необхідних випадках слід безпосередньо застосовувати Конституцію як акт прямої дії.

Правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.(ст. 19 Конституції України). Ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази. За віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність. (ст. 60 Конституції України). Із наведених норм вбачається, що акти і норми, які суперечать Конституції, заборонено видавати та виконувати. При чому відповідальність настає як за видання, так і за виконання незаконного розпорядження.

Тобто,сумлінний громадянин, який поінформований про невідповідність Конституції України певного нормативно-правового акта, зобов'язаний відмовитись від виконання незаконного акту. Якщо він виконає незаконний акт, для нього наступить така ж відповідальність, яка передбачена за видання незаконного акту. Це правило поширюється як на цивільних осіб (простих громадян), так і на поліцейських та інших представників держави.

Особа, що виконала явно злочинний наказ або розпорядження, за діяння, вчинені з метою виконання такого наказу або розпорядження, підлягає кримінальній відповідальності на загальних підставах.(ч. 4 ст. 41 Кримінального кодексу України).Поліцейський чи інша особа, яка вимагає від громадянина виконання акту, що суперечить Конституції, є злочинцем і її дії є кримінальним правопорушенням, яке кваліфікується відповідною статтею Кримінального кодексу України.

Незаконність чинногв Українікарантину.

Виходячи із змісту Конституції України (норми наведені вище), карантин в Україні, що введений органом влади шляхом видання нормативно-правового (підзаконного) акту, повинен строго відповідати закону і Конституції. Основним аспектом законності, поряд із змістом акту, є строге дотримання встановленої законом процедури, оскільки органи влади і їх посадові особи повинні діяти виключно в межах повноважень, встановлених законом і Конституцією. Не може вважатись законним акт, навіть правильний за змістом, який виданий із порушенням процедури, оскільки в такому випадку будуть невідповідні норми верховенства права і буде порушений правопорядок.

Відповідно до ст. 29 Закону України Про захист населення від інфекційних хвороб карантин встановлюється і відміняється Кабінетом Міністрів України. Проте, Кабмін не є абсолютно вільним в цьому питанні - це повноваження Кабміну обмежене законом. Це обмеження полягає у встановленні жорсткої і безальтернативної процедури.

Зазначена стаття закону встановлює, що питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України.

В свою чергу, головний державний санітарний лікар, також, не є абсолютно вільним в цьому питанні. Його повноваження на ініціювання карантину, виникають лише в тому випадку, коли в Україні вже введено надзвичайний стан, підпункт й частини 1 статті 40 Повноваження головного державного санітарного лікаря України Закону України Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення встановлює:

У разі введення в Україні чи в окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану вносить центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, обґрунтоване подання для прийняття рішення щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину .

Відтак, законною і такою, що не суперечить Конституції України є наступна процедура введення в Україні карантину: Президент видає Указ про введення надзвичайного стану. Верховна Рада затверджує цей Указ. Указ набуває чинності. Головний санітарний лікар подає в Міністерство охорони здоров'я України подання щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину. Міністерство охорони здоров'я України порушує перед Кабінетом Міністрів України питання про встановлення карантину. Кабінет Міністрів України встановлює карантин. Карантин набуває чинності.

При цьому, всі чотири дії є обов'язковими і хронологічними. Тобто, до виконання першої та другої дії, четверта відбутись не може.

Як відомо, надзвичайний стан в Україні не введено. Відповідно, станом на цей момент головний санлікар ще не отримав повноважень ініціювати карантин, а у Кабінету Міністрів не було підстав встановлювати карантин. Відтак, слід стверджувати, що в правовому полі чинного законодавства України карантин не введено.

Таким чином, діюча постанова про введення карантину є незаконною і не підлягає виконанню. На підставі ст. 60 Конституції України кожна людина зобов'язана відмовитись від виконання постанови Уряду про введення карантину. На підставі ст. 19 Конституції України у взаємозв'язку із ст. 60 Конституції України, жодний орган чи посадова особа не має права вимагати від людини виконання постанови Уряду про введення карантину.

Незаконність вимоги вдягнути захисну маску.

Діючий в Україні карантин містить норми (правила та заборони), що обмежують права і свободи людини, встановлені Конституцією України. Зокрема, правила карантину обмежують свободу пересування людини, встановлену статтею 33 Конституції України.

Це обмеження полягає в тому, що на період дії карантину заборонено перебування в громадських будинках і спорудах, громадському транспорті без вдягнутих засобів індивідуального захисту, зокрема респіраторів або захисних масок, що закривають ніс та рот, у тому числі виготовлених самостійно (підпункт 1 пункту 10 Постанови КМУ за №641 від 22.07.2020 року Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території із значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2).

Тобто, гарантована Конституцією свобода пересування обмежена нормативно-правовим актом Кабінету міністрів України (підзаконним актом). Це обмеження відбулось з метою захисту суспільного інтересу, який полягає в протидії поширенню особливо-небезпечної хвороби.

Аналізуючи цю норму, а саме - застосовуючи зазначені вище норми Конституції України, слід абстрагуватись від конфлікту особистого і суспільного інтересу, оскільки вирішальним у правозастосуванні, незалежно від будь-яких цілей і причин, є строга відповідність дій та рішень Уряду законам України і Конституції України. У разі, якщо з'ясується, що ці рішення суперечать

Конституції України, громадяни зобов'язані відмовитись від їх виконання. А у разі, якщо вони їх виконають, настане відповідальність, передбачена Кримінальним кодексом України.

Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень (ст. 64 Конституції України). Отже, Конституція (найвищий закон) чітко і конкретно встановлює, що обмеження свободи пересування людини може бути встановлено лише в умовах воєнного або надзвичайного стану.

Наразі, станом на момент розгляду справи в судовому засіданні, в Україні не введено ані воєнний, ані надзвичайний стан. Такі стани вводяться за указом Президента, затвердженням Верховною Радою України. Такого указу не існує. Відтак, будь-яке чинне обмеження свободи пересування, встановлене будь-яким нормативно-правовим актом Уряду, в умовах відсутності ВС чи НС, є таким, що прямо і безсумнівно суперечить Конституції України. Будь-яка людина повинна відмовитись від його виконання.

А також Кабмін немає повноважень затверджувати санітарні та протиепідемічні правила і норми, тому що це - компетенція МОЗ. Діючі накази МОЗ (про затвердження протоколу лікування COVID-19) встановлюють, що носіння маски здоровим людям в громадських місцях не потрібне.

Висновок: вимога вдягнути захисну маску незаконна. Будь-хто зобов'язаний відмовитись від виконання цієї вимоги. Ті, хто вимагають вдягнути захисну маску, підлягають кримінальному переслідуванню, про що необхідно подати до поліції заяву про злочин.

Також, слід звернути увагу на практику правозастосування Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яке здійснюється Європейським Судом із прав людини та Конституційним Судом України.

Зазначена практика правозастосування встановлює, що урядові акти повинні відповідати загальним принципам правової визначеності та належного урядування. Перший принцип вимагає чіткості розуміння та однозначності запроваджуваної норми. Другий принцип вимагає, щоб запроваджувана норма була розумною, добросовісною та справедливою.

Відтак, встановлюючи будь-яке обмеження чи заборону, Уряд повинен подбати про те, щоб людина не мала перешкод у виконанні цієї норми та ця норма була співрозмірна із проблемою, на вирішення якої вона запроваджена.

Вимога носіння захисної маски та відповідальність у вигляді штрафу розміром від десяти до п'ятнадцяти неоподаткованих мінімумів доходів громадян не відповідають загальним принципам правової визначеності та належного урядування.

Так, порушення принципу правової визначеності полягає в тому, що законодавство України не містить чіткого визначення термінів захисна маска і респіратор. Відтак, людина не може визначити носіння, якої саме, маски (з якого матеріалу, з якими властивостями, з якими параметрами безпеки для здоров'я тощо) буде законним. Враховуючи, відсутність у поліцейського чи іншої державної особи повноважень тлумачити законодавство, будь-яку маску можливо визнати як законною, так і незаконною. Тобто, будь-яку особу, незалежно від того намагається вона виконати норму чи ні, можливо притягнути до відповідальності за наявності бажання поліцейського.

Це, в свою чергу, є порушенням принципу належного урядування, оскільки штраф за невизначену з правової точки зору заборону складає 170-255 грн., а питання притягнення до відповідальності де-факто є обмеженням лише бажанням поліцейського скласти чи не скласти протокол. Це є недобросовісним, нерозумним і несправедливим по відношенню до людини. Наявна як дискримінація звичайних громадян по відношенню до поліцейського, так і передумова корупції, обумовлена розміром штрафу. Крім того, відсутні належним чином ухвалені науково-медичні докази належності та безпечності для носія маски вимоги її вдягнути. Жодна людина не може бути примушена шкодити своєму здоров'ю.

Пунктом 29 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що частина 1 статті 51 КУпАП передбачала наступні стягнення за дрібне розкрадання (на суму до 51 грн.) державного або колективного майна (включаючи майно приватних підприємств): накладення штрафу від трьох до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправні роботи на строк від одного до двох місяців з відрахуванням двадцяти процентів заробітку.

Пунктом 3 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що перед тим, як перейти до вивчення скарг заявниці, Суд зазначає, що стаття 13 Конвенції як така не гарантує право на оскарження або право на перегляд другою інстанцією (див., *mutatis mutandis*, рішення від 8 квітня 2008 року у справі «Нурхан Ільмаз проти Туреччини (№ 2)», (*Nurhan Yilmaz v. Turkey* (№ 2), заява № 16741/04, п. 21, та рішення у справі «Гурепка проти України» (*Gurepka v. Ukraine*), заява № 61406/00, п. 51, від 6 вересня 2005 року). Проте, якби для цілей Конвенції оскаржуване провадження можна було кваліфікувати як кримінальне, скарга заявниці щодо відсутності оскарження могла б бути розглянута за статтею 2 Протоколу № 7 до Конвенції, яка передбачає таке:

1. Кожен, кого суд визнав винним у вчиненні кримінального правопорушення, має право на перегляд судом вищої інстанції факту визнання його винним або винесеного йому вироку. Здійснення цього права, включаючи підстави, на яких воно може бути здійснене, регулюється законом.

2. Із цього права можуть поширюватися винятки для передбачених законом незначних правопорушень або коли відповідну особу судив у першій інстанції найвищий суд, або коли її було визнано винною і засуджено після оскарження виправдувального вироку.

Пунктом 39 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що Суд зауважує, що заявницю було визнано винною у вчиненні дрібної крадіжки. Відповідно до частини 1 статті 51 Кодексу України про адміністративні правопорушення за таке правопорушення передбачалось стягнення у вигляді штрафу або виправних робіт. З огляду на загальний характер законодавчого положення, яке порушила заявниця, а також профілактичну та каральну мету стягнень, передбачених цим положенням, Суд вважає, що провадження, про яке йдеться, є кримінальним для цілей застосування Конвенції (див. рішення у справах «Езтюрк проти Німеччини» (*Ozturk v. Germany*), від 21 лютого 1984 року, пп. 52-54, Series A № 73; «Лайко проти Словаччини» (*Lauko v. Slovakia*), 2 вересня 1998 року, пп. 56-59, Reports of Judgments and Decisions 1998-VI; та ухвалу щодо прийнятності у справі «Рибка проти України» (*Rybka v. Ukraine*), заява № 10544/03, від 17 листопада 2009 року). Той факт, що стягнення, застосоване до заявниці Тростянецьким районним судом, - штраф - було згодом замінено на зауваження, не може позбавити правопорушення, про яке йдеться, притаманного йому кримінального характеру.

Пунктом 40 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що Суд доходить висновку, що стаття 6 Конвенції є застосовною у цій справі та відхиляє заперечення Уряду у цьому відношенні.

Пунктом 41 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що Уряд стверджував, що заявниця не могла більше претендувати на статус жертви порушення Конвенції у зв'язку з провадженням щодо неї, оскільки за остаточним рішенням у справі від 18 червня 2001 року Голова Верховного Суду звільнив її від адміністративної відповідальності за правопорушення, у вчиненні якого вона була обвинувачена.

Пунктом 42 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що Суд повторює, що, як правило, особа не може претендувати на статус жертви порушення її права на справедливий суд за статтею 6 Конвенції, яке, на її думку, мало місце протягом провадження, якщо за результатами такого провадження її було виправдано або справа була закрита (див., наприклад, ухвалу від 4 вересня 2003 року у справі «Османов і Хуссейнов проти Болгарії» (*Osmanov and Husseinov v. Bulgaria*), заяви № 54178/00 та № 59901/00).

Пунктом 42 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що у цій справі заявницю не було виправдано, а справу щодо неї не було офіційно закрито (на противагу зазначеній вище ухвалі у справі «Рибка проти України» (*Rybka v. Ukraine*)). Зокрема, постанова суду від 6 листопада 2000 року, якою заявниця визнавалася винною у вчиненні адміністративного

правопорушення, не була скасована. Вона була змінена тільки у частині, що стосувалася накладення стягнення, а визнання заявниці винною було залишено без змін. Хоча Голова Верховного Суду вирішив винести зауваження - санкцію, що передбачена статтею 22 Кодексу України про адміністративні правопорушення для незначних адміністративних правопорушень - його постанову від 18 червня 2001 року ґрунтувалася на положеннях статті 34 Кодексу та стосувалася обставин, що пом'якшують відповідальність за адміністративне правопорушення, але не звільняла правопорушника від неї. Звідси випливає, що у справі заявниці Голова Верховного Суду використав своє право на пом'якшення стягнення у розумінні підпункту 4 частини 1 статті 293 Кодексу, а не право на скасування засудження відповідно до підпункту 3 зазначеного положення. Отже, Суд доходить висновку, що важко погодитися з Урядом щодо того, що заявниця була звільнена від адміністративної відповідальності.

Пунктом 45 рішення ЄСПЛ у справі «Лучанінова проти України» (заява № 16347/02) зазначено, що Суд відхиляє заперечення Уряду щодо статусу жертви заявниці.

Загальний підсумок вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт того, що:

1) ЄСПЛ визнав, що у разі якщо адміністративне правопорушення тягне за собою накладення штрафу навіть від трьох до десяти неоподаткованих мінімумів, така справа по суті є кримінальною і підпадає під дію статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;

2) ЄСПЛ визнав, що навіть застосувавши пом'якшення у вигляді скасування штрафу і винесення попередження, адміністративна справа все одно підпадає під дію статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод так як справа не була закрита за відсутністю складу адміністративного правопорушення;

3) ЄСПЛ визнав, що навіть застосувавши пом'якшення у вигляді скасування штрафу і винесення попередження заявниця все одно визнається жертвою порушення статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;

- отже, адміністративна відповідальність за частиною 2 статті 44-3 КУпАП, яка тягне за собою накладення штрафу від десяти до п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що в розрахунку становить штраф від 170 гривень до 225 гривень, також по суті є кримінальною і підпадає під дію статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і особа, яка притягається до адміністративної відповідальності за частиною 2 статті 44-3 КУпАП підпадає під гарантії статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, як обвинувачена особа.

Тимчасові рекомендації, затверджені Всесвітньою організацією охорони здоров'я від 05.06.2020 року, опубліковані на офіційному сайті ВООЗ за посиланням https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/332293/WHO-2019-nCov-IPC_Masks-2020.4-rus.pdf зазначають наступне (мовою оригіналу): В настоящее время отсутствуют прямые доказательства (по данным исследований в отношении COVID-19, а также здорового населения) эффективности всеобщего и повсеместного применения масок здоровыми людьми в целях профилактики респираторных вирусных инфекций, в том числе COVID-19.

В настоящее время не имеется убедительных научных сведений или данных, непосредственно указывающих на необходимость повсеместного и широкого использования масок здоровыми людьми, кроме того, необходимо принимать во внимание существующие риски и пользу (см. ниже).

Вероятными недостатками широкого применения масок здоровыми людьми являются:

вероятность более высокого риска самозаражения вследствие прикосновения к маске и последующего касания глаз загрязненными руками (48, 49);

вероятность самозаражения в случае, если влажную или загрязненную немедицинскую маску не заменяют. Данные условия благоприятствуют усилению активности микроорганизма;

возможность появления головной боли и (или) затруднения дыхания в зависимости от типа используемой маски;

при частом применении на протяжении нескольких часов вероятность появления поражений кожи, дерматита, вызванного раздражением, или обострение акне (50);

нечленораздельная речь;

возможное ощущение дискомфорта (41, 51);

ложное чувство безопасности, в результате которого люди могут пренебрегать другими профилактическими мерами, например, соблюдением безопасной дистанции и гигиеной рук;

неправильное ношение маски, в особенности детьми раннего возраста;

проблемы утилизации отходов; неправильная утилизация масок, приводящая к накоплению мусора в общественных местах, риск заражения сотрудников коммунальных служб, а также опасность для окружающей среды;

затруднения при коммуникации людей, страдающих глухотой, так как для понимания речи они ориентируются на движения губ;

недостатки или трудности, связанные с ношением масок, в особенности для таких категорий как дети, лица с нарушениями умственного развития или психическими заболеваниями, пожилые люди с когнитивными нарушениями, лица, страдающие астмой, хроническими заболеваниями дыхательных путей или нарушениями функции дыхания, люди, имеющие в недавнем анамнезе травму лица или челюстно-лицевое вмешательство в области рта, а также лица, проживающие в условиях жаркого и влажного климата.

Рекомендуя широкое применение населением масок, лица, принимающие решения, должны:

четко разъяснить цель ношения маски, место, время порядок и тип применения маски, указать преимущества и ограничения, связанные с использованием масок, а также четко разъяснить их место в наборе мер, включающих гигиеническую обработку рук, соблюдение безопасной дистанции и другие, являющиеся комплексными и взаимодополняющими;

информировать/инструктировать людей в отношении того, когда следует применять маски и каким образом обеспечивается безопасность их использования (см. разделы, посвященные эксплуатации и уходу за маской), т.е. каким образом их следует надевать, носить, снимать, стирать и утилизировать;

рассмотреть вопросы о рациональности применения, возможных проблемах обеспечения снабжения и доступа, социальной и психологической приемлемости (использования или неиспользования различных типов масок в различных обстоятельствах);

продолжать сбор научных сведений и фактических данных в отношении эффективности применения масок (в том числе различных типов и конструкции, а также других средств для защиты лица, таких как шарфы) за пределами лечебно-профилактических учреждений;

оценить влияние (положительное, нейтральное или отрицательное) широкого применения масок населением (в том числе на основе опыта наук о поведении и социальных наук). ВОЗ призывает страны и общины, в которых рассматривается вопрос о выборе стратегий использования масок населением, провести тщательное изучение эффективности данной меры в отношении профилактики и сдерживания распространения инфекции.

Особливістю адміністративного судочинства є те, що обов'язок (тягар) доказування в спорі покладається на відповідача - орган публічної влади, який повинен надати докази, що свідчать про правомірність його дій, законність прийнятих рішень.

Отже, норми КАС України покладають на суб'єкта владних повноважень обов'язок аргументовано, посиляючись на докази, довести правомірність свого рішення, дії чи бездіяльності та спростувати твердження позивача про порушення його прав, свобод чи інтересів, невиконання відповідачем свого обов'язку довести правомірність своїх рішень, дій чи бездіяльності.

В той же час, з матеріалів справи вбачається, щодо обов'язку поліції складати протокол про адміністративні правопорушення за частинами 1, 2 статті 44-3 КУпАП.

Пунктом 2 розділу 2 Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції затвердженої наказом МВС України № 1376 від 06 листопада 2015 року (далі Інструкція) зазначено, що у справах про адміністративні правопорушення, розгляд яких віднесено до відання органів поліції, зазначених у статті 222 КУпАП, протоколи відповідно до статті 255 КУпАП складають уповноважені на те посадові особи зазначених органів.

Частиною 1 статті 222 КУпАП встановлено, до повноважень органів поліції належить розгляд справ про адміністративні правопорушення за частиною 2 статті 44-3 КУпАП.

Пунктом 1 частини 1 статті 255 КУпАП встановлено, що до повноважень органів поліції належить складення протоколів про адміністративні правопорушення за частиною 1 статті 44-3 КУпАП.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що до повноважень будь-якого поліцейського належить складення протоколів та розгляд справ про адміністративні правопорушення за вчинення яких настає відповідальність передбачена частинами 1, 2 статті 44-3 КУпАП.

Пунктом 3 розділу 2 Інструкції зазначено, що протоколи про адміністративні правопорушення не складаються у випадках, передбачених статтею 258 КУпАП.

Детальний аналіз змісту статті 258 КУпАП дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що так як у статті 268 КУпАП не міститься навіть згадки, що протокол не складається у випадках притягнення до адміністративної відповідальності за частинами 1, 2 статті 44-3 КУпАП, то в будь-якому випадку складення протоколу про адміністративне правопорушення за частинами 1, 2 статті 44-3 КУпАП є обов'язковим і виключно після складення протоколу за адміністративне правопорушення: 1) За частиною 1 статті 44-3 КУпАП адміністративна справа передається на розгляд до суду; 2) За частиною 2 статті 44-3 КУпАП розглядається поліцейським та тільки після розгляду справи виноситься постанова про притягнення до адміністративної відповідальності.

Щодо обов'язку поліції роз'яснювати права особи яка притягається до адміністративної відповідальності.

Пунктом 11 розділу 2 Інструкції визначено, що при складанні протоколу про адміністративне правопорушення особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, роз'яснюються її права, передбачені статтями 55, 56, 59, 63 Конституції України, статтею 268 КУпАП, повідомляється, що справу про адміністративне правопорушення буде розглянуто у строки, визначені статтею 277 КУпАП, про що робиться відмітка та ставиться підпис особи, яка притягається до адміністративної відповідальності.

Пунктом 7 розділу 3 Інструкції визначено, що під час складання протоколу про адміністративне затримання посадова особа, що його здійснює, роз'яснює особі, яка вчинила адміністративне правопорушення, її права, передбачені статтями 55, 56, 59, 63 Конституції України та статтею 268 КУпАП.

Статтею 55 Конституції України гарантовано, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених цією Конституцією, та у порядку, визначеному законом.

Кожен має право після використання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Статтею 56 Конституції України гарантовано, що кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Статтею 59 Конституції України гарантовано, що кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Статтею 63 Конституції України гарантовано, що особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Статтею 268 КУпАП закріплено, що особа, яка притягається до адміністративної відповідальності має право: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржити постанову по справі. Справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності. Під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи. Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що в будь-якому випадку поліцейський зобов'язаний роз'яснити позивачу усі вищевказані права і, виключно, після роз'яснення вищевказаних прав, міг почати розгляд даної адміністративної справи про притягнення до адміністративної відповідальності за частиною 2 статті 44-3 КУпАП.

Щодо відсутності події та складу адміністративного правопорушення за частиною 2 статті 44-3 КУпАП.

Частиною 1 статті 3 Закону України № 580-VIII Про Національну поліцію закріплено, що у своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Статтею 3 Конституції України гарантовано, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Статтею 21 Конституції України гарантовано, що усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Частинами 1, 2 статті 22 Конституції України гарантовано, що права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

Статтею 64 Конституції України гарантовано, що Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції.

Частиною 1 статті 7 Закону України Про національну поліцію закріплено, що під час виконання своїх завдань поліція забезпечує дотримання прав і свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, і сприяє їх реалізації.

Частиною 2 статті 7 Закону України Про національну поліцію закріплено, що обмеження прав і свобод людини допускається виключно на підставах та в порядку, визначених Конституцією і законами України, за нагальної необхідності і в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що в будь-якому випадку обмеження поліцейським Конституційних прав і свобод, включно із обмеженням права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски допускається виключно у випадках передбачених статтею 64 Конституції України, отже за відсутності введених в Україні або окремих її місцевостях режимів воєнного або надзвичайного стану, притягнення до адміністративної відповідальності за вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не може мати місце, так як відсутня законна подія та відсутня законна підстава.

Щодо Декларації про поліцію.

Резолюцією № 690 Парламентської Асамблеї Ради Європи прийнято Декларацію про поліцію (далі Декларація). Пунктом 3 розділу В (статус) Декларації закріплено, що поліцейський повинен пройти в повному обсязі загальну підготовку, професійну та службову підготовку, а також отримати відповідний інструктаж з соціальних проблем, демократичних свобод, прав людини, зокрема, по Європейській конвенції з прав людини (995_004) .

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що будь-який поліцейський в повному обсязі володіє інформацією, щодо змісту Європейської конвенції з прав людини.

Щодо Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод.

17 липня 1997 року Законом України № 475/97-ВР Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції ратифіковано Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод (далі Конвенція).

Статтею 1 Конвенції на Україну як на учасницю покладено обов'язок поважати права людини.

Статтею 2 Конвенції закріплено право кожного на життя.

Статтею 3 Конвенції встановлено заборону катувань.

Статтею 4 Конвенції встановлено заборону рабства і примусової праці.

Статтею 5 Конвенції закріплено право кожного на свободу та особисту недоторканність.

Статтею 6 Конвенції закріплено право кожного на справедливий суд.

Статтею 7 Конвенції закріплено право кожного, щодо ніякого покарання без закону.

Статтею 8 Конвенції закріплено право кожного на повагу до приватного і сімейного життя.

Статтею 9 Конвенції закріплено право кожного на свободу думки, совісті і релігії.

Статтею 10 Конвенції закріплено право кожного на свободу вираження поглядів.

Статтею 11 Конвенції закріплено право кожного на свободу зібрань та об'єднання.

Статтею 12 Конвенції закріплено право кожного на шлюб.

Статтею 13 Конвенції закріплено право кожного на ефективний засіб юридичного захисту.

Статтею 14 Конвенції заборонено дискримінацію кожного за будь-якими ознаками.

Статтею 15 Конвенції, Україні як учасниці цієї Конвенції дозволено відступ від зобов'язань за цією Конвенцією під час надзвичайної ситуації.

Частиною 1 статті 15 Конвенції встановлено, що час війни або іншої суспільної небезпеки, яка загрожує життю нації, будь-яка Висока Договірна Сторона може вживати заходів, що відступають від її зобов'язань за цією Конвенцією, виключно в тих межах, яких вимагає гострота становища, і за умови, що такі заходи не суперечать іншим її зобов'язанням згідно з міжнародним правом.

Частиною 2 статті 15 Конвенції встановлено, що наведене вище положення не може бути підставою для відступу від статті 2, крім випадків смерті внаслідок правомірних воєнних дій, і від статей 3,4 (пункт 1) і 7. Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що під час надзвичайної ситуації Україна як учасник Конвенції може відступити від зобов'язань за статтями 1, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 цієї Конвенції, а саме: відступити від обов'язку поважати права людини, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу та особисту недоторканість, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу думки, совісті і релігії, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу вираження поглядів, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу зібрань та об'єднання, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на шлюб, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на ефективний засіб юридичного захисту, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного щодо заборони дискримінації будь-якого виду-за умови якщо такі відступи не суперечать іншим зобов'язанням України за міжнародним правом.

Статтею 9 Конституції України гарантовано, що чинні міжнародні договори України є частиною національного законодавства України.

Частиною 1 статті 19 Закону України Про міжнародні договори України закріплено, що чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства.

Частиною 2 статті 19 Закону України Про міжнародні договори України закріплено, якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що Конвенція має пріоритет над актами внутрішнього законодавства України, отже Україна як учасник Конвенції може відступити від зобов'язань за статтями 1, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 цієї Конвенції, а саме: відступити від обов'язку поважати права людини, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу та особисту недоторканість, відступити від

обов'язку забезпечувати право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу думки, совісті і релігії, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу вираження поглядів, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу зібрань та об'єднання, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на шлюб, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на ефективний засіб юридичного захисту, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного щодо заборони дискримінації будь-якого виду, під час надзвичайної ситуації - за умови якщо такі відступи не суперечать іншим зобов'язанням України за міжнародним правом.

25 березня 2020 року Кабінетом Міністрів України було видано розпорядження № 338-р Про переведення єдиної державної системи цивільного захисту у режим надзвичайної ситуації (зі змінами та доповненнями згідно з Постановами КМ № 291 від 22.04.2020, № 343 від 04.05.2020, № 392 від 20.05.2020, № 500 від 17.06.2020, № 641 від 22.07.2020, № 760 від 26.08.2020, Розпорядженням КМ № 1355-р від 28.10.2020, Постановами КМ № 1236 від 09.12.2020, № 104 від 17.02.2021), яким із 25 березня 2020 року до 30 квітня 2021 року встановлено режим надзвичайної ситуації.

З урахуванням того, що в Україні із 25 березня 2020 року по 30 квітня 2021 року, встановлено режим надзвичайної ситуації, що Конвенція має пріоритет над нормами внутрішнього права України, зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що із 25 березня 2020 року до 30 квітня 2021 року Україна, як учасниця Конвенції в особі органів поліції може відступити від зобов'язань за статтями 1, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 цієї Конвенції, а саме відступити від обов'язку поважати права людини, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу та особисту недоторканість, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу думки, совісті і релігії, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу вираження поглядів, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу зібрань та об'єднання, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на шлюб, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на ефективний засіб юридичного захисту, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного щодо заборони дискримінації будь-якого виду, під час надзвичайної ситуації за умови якщо такі відступи не суперечать іншим зобов'язанням України за міжнародним правом.

Щодо Міжнародного пакту про громадянські та політичні права.

19 жовтня 1973 року Указом Президії Верховної Ради УРСР № 2148- VIII Про ратифікацію Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права та Міжнародного пакту про громадянські і політичні права ратифіковано Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (далі- Пакт).

Статтею 1 Пакту закріплено право народів на самовизначення, розпорядження своїми природними багатствами і ресурсами тощо.

Статтею 2 Пакту закріплено право кожного на повагу до його прав і свобод, право кожного на ефективний юридичний захист тощо.

Статтею 3 Пакту закріплено обов'язок держав учасниць на забезпечення рівного для чоловіків і жінок права користування всіма громадянськими і політичними правами, передбаченими в цьому Пакті.

Статтею 6 Пакту закріплено невід'ємне право кожного на життя.

Статтею 7 Пакту закріплено, що нікого не може бути піддано катуванню чи жорстокому, нелюдському або принижуючому гідність поводженню чи покаранню. Зокрема, жодну особу не може бути без її вільної згоди піддано медичним чи науковим дослідженням.

Статтею 8 Пакту заборонено рабство, работоргівля, примусова чи обов'язкова праця, тримання в підневільному стані тощо.

Статтею 9 Пакту закріплено право кожного на свободу та особисту недоторканність тощо.

Статтею 10 Пакту закріплено право кожного хто позбавлений волі, на гуманне поводження і повагу до гідності, властивої людській особі, тощо.

Статтею 11 Пакту закріплено гарантії, що ніхто не може бути позбавлений волі на тій лише підставі, що він не в змозі виконати якесь договірне зобов'язання.

Статтею 12 Пакту закріплено право кожного хто законно перебуває на території будь-якої держави, на вільне пересування і свобода вибору місця проживання.

Статтею 13 Пакту закріплено права іноземців які перебувають на території будь-якої держави щодо вислання на підставі закону і тільки закону.

Статтею 14 Пакту закріплено право кожного на рівність перед трибуналом, право на справедливий і публічний розгляд справи компетентним, незалежним і безстороннім судом, створеним на підставі закону, тощо.

Статтею 15 Пакту закріплено, що ніхто не може бути визнаний виним у вчиненні будь-якого кримінального злочину внаслідок якоїсь дії чи упушення, що, згідно з діючим на момент його вчинення внутрідержавним законодавством або міжнародним правом, не були кримінальним злочином, тощо.

Статтею 16 Пакту закріплено право кожної людини на визнання її правосуб'єктності.

Статтею 17 Пакту закріплено, що ніхто не повинен зазнавати свавільного чи незаконного втручання в його особисте і сімейне життя, свавільних чи незаконних посягань на недоторканність його житла або таємницю його кореспонденції чи незаконних посягань на його честь і репутацію.

Статтею 18 Пакту закріплено право кожної людини на свободу думки, совісті і релігії. Це право включає свободу мати чи приймати релігію або переконання на свій вибір і свободу сповідувати свою релігію та переконання як одноосібно, так і спільно з іншими, публічно чи приватно, у відправленні культу, виконанні релігійних і ритуальних обрядів та вчень.

Статтею 19 Пакту закріплено право кожного на вільне вираження свого погляду; це право включає свободу шукати, одержувати і поширювати будь-яку інформацію та ідеї, незалежно від державних кордонів, усно, письмово чи за допомогою друку або художніх форм вираження чи іншими способами на свій вибір, тощо.

Статтею 20 Пакту заборонено пропаганду війни.

Статтею 21 Пакту закріплено право кожного на мирні збори.

Статтею 22 Пакту закріплено право кожної людини на свободу асоціації з іншими, включаючи право створювати профспілки і вступати до них для захисту своїх інтересів.

Статтею 23 Пакту закріплено право кожного на сім'ю.

Статтею 24 Пакту закріплено захист прав дитини без будь-якої дискримінації, тощо.

Статтею 25 Пакту закріплено право кожного громадянина без будь-якої дискримінації, згаданої в статті 2, і без необґрунтованих обмежень приймати участь у веденні державних справ, право на участь у виборах, право на державну службу тощо.

Статтею 26 Пакту закріплено право кожної людини на рівність перед законом та право без будь-якої дискримінації на рівний захист закону.

Статтею 4 Пакту, Україні як державі учасниці Пакту дозволено відступ від зобов'язань за цим Пактом під час надзвичайного становища.

Частиною 1 статті 4 Пакту закріплено, що під час надзвичайного становища в державі, при якому життя нації перебуває під загрозою і про наявність якого офіційно оголошується, держави-учасниці

цього Пакту можуть вживати заходів на відступ від своїх зобов'язань за цим Пактом тільки в такій мірі, в якій це диктується гостротою становища, при умові, що такі заходи не є несумісними з їх іншими зобов'язаннями за міжнародним правом і не тягнуть за собою дискримінації виключно на основі раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи соціального походження.

Частиною 2 статті 4 Пакту закріплено, що це положення не може бути підставою для якихось відступів від статей 6, 7, 8 (пункти 1 і 2), 11, 15, 16 і 18. Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що під час надзвичайного становища Україна, як учасник Пакту може відступити від зобов'язань за статтями 1, 2, 3, 5, 9, 10, 12, 13, 14, 17, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 цього Пакту, а саме: відступити від обов'язку поважати права людини, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу та особисту недоторканість, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу думки, совісті і релігії, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу вираження поглядів, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу зібрань та об'єднання, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на шлюб, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на ефективний засіб юридичного захисту, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного щодо заборони дискримінації будь-якого виду тощо за умови якщо такі відступи не суперечать іншим зобов'язанням України за міжнародним правом.

Статтею 9 Конституції України гарантовано, що чинні міжнародні договори України є частиною національного законодавства України.

Частиною 1 статті 19 Закону України Про міжнародні договори України закріплено, що чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства.

Частиною 2 статті 19 Закону України Про міжнародні договори України закріплено, якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що Пакт має пріоритет над актами внутрішнього законодавства України, Україна, як учасник Пакту, в особі органів поліції може відступити від зобов'язань за статтями 1, 2, 3, 5, 9, 10, 12, 13, 14, 17, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26 цього Пакту, а саме відступити від обов'язку поважати права людини, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу та особисту недоторканість, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на повагу до приватного і сімейного життя, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу думки, совісті і релігії, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу вираження поглядів, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на свободу зібрань та об'єднання, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на шлюб, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного на ефективний засіб юридичного захисту, відступити від обов'язку забезпечувати право кожного щодо заборони дискримінації будь-якого виду тощо - за умови, якщо такі відступи не суперечать іншим зобов'язанням України за міжнародним правом.

Відступ від зобов'язань за Пактом передбачено:

статтею 24 Закону України Про правовий режим воєнного стану у разі введення в Україні або окремих її місцевостях режиму воєнного стану;

статтею 27 Закону України Про правовий режим надзвичайного стану у разі введення в Україні або окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану.

З урахуванням того, що в Україні чи окремих її місцевостях не введено режими воєнного або надзвичайного стану, натомість встановлено режим надзвичайної ситуації, зважаючи на пріоритет норм міжнародного права над правом визначеним актами внутрішнього законодавства України в підсумку зміст вищевикладеного вказує, що через установлений режим надзвичайної ситуації можуть

допускатись обмеження прав і свобод відповідно до Конвенції, а не відповідно до Пакту, що не відповідає дійсності з огляду на зміст наступних міжнародних договорів якими визначено застосування послідовно прийнятих у різний час міжнародних договорів.

Щодо Віденської конвенції про право міжнародних договорів.

14 квітня 1986 року Президією Верховної Ради Української РСР було видано Указ № 2077-XI Про приєднання Української Радянської Соціалістичної Республіки до Віденської конвенції про право міжнародних договорів, яким УРСР по правонаступництву Україна приєдналась до Віденської конвенції про право міжнародних договорів (далі- Віденська конвенція 1).

Пунктом А частини 1 статті 2 Віденської конвенції 1 встановлено, що "договір" означає міжнародну угоду, укладену між державами в письмовій формі і регульовану міжнародним правом, незалежно від того, чи викладена така угода в одному документі, двох чи кількох зв'язаних між собою документах, а також незалежно від її конкретного найменування.

Пунктом В частини 1 статті 2 Віденської конвенції 1 встановлено, що "ратифікація", "прийняття", "затвердження" і "приєднання" означають, залежно від випадку, міжнародний акт, який має таке найменування і за допомогою якого держава виражає в міжнародному плані свою згоду на обов'язковість для неї договору.

Застосування послідовно укладених договорів, які стосуються одного і того ж питання визначено положеннями статті 30 Віденської конвенції 1.

Частиною 1 статті 30 Віденської конвенції 1 встановлено, що з додержанням статті 103 Статуту Організації Об'єднаних Націй права і обов'язки держав-учасниць послідовно укладених договорів, які стосуються одного і того ж питання, визначаються відповідно до нижченаведених пунктів.

Частиною 2 статті 30 Віденської конвенції 1 встановлено, якщо в договорі встановлюється, що він обумовлений попереднім або наступним договором або що він не повинен вважатись несумісним з таким договором, то переважну силу мають положення цього другого договору.

Частиною 3 статті 30 Віденської конвенції 1 встановлено, якщо всі учасники попереднього договору є також учасниками наступного договору, але дію попереднього договору не припинено або не зупинено відповідно до статті 59, попередній договір застосовується тільки тією мірою, якою положення є сумісними з положеннями наступного договору.

Щодо Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів.

17 вересня 1992 року Верховною Радою України було видано постанову №2608-XII Про приєднання України до Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів, якою Україна приєдналась до Віденської конвенції про правонаступництво держав щодо договорів (далі Конвенція про правонаступництво).

Пунктом С частини 1 статті 1 Конвенції про правонаступництво встановлено, що "держава-попередниця" означає державу, яка була змінена іншою державою у випадку правонаступництва держав.

Пунктом F частини 1 статті 1 Конвенції про правонаступництво встановлено, що "нова незалежна держава" означає державу-спадкоємницю, територія якої безпосередньо перед моментом правонаступництва держав була залежною територією, за міжнародні відносини якої була відповідальною держава-попередниця.

24 серпня 1991 року постановою Верховної Ради УРСР № 1427-XII Про проголошення незалежності України було проголошено Україну незалежною демократичною державою.

Статтею 6 Закону України № 1543-XII Про правонаступництво України, Україна підтвердила свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Детальний аналіз вищевикладеного дозволяє констатувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що державою-попередницею є УРСР, новою незалежною державою є Україна і Україна зобов'язалась бути правонаступником усіх без виключення обов'язків за міжнародними договорами укладеними попередником УРСР.

Статтею 16 Конвенції про правонаступництво встановлено, що нова незалежна держава не зобов'язана зберігати в силі який-небудь договір або ставати його учасницею в силу виключно того факту, що в момент правонаступництва держав цей договір був у силі щодо території, що є об'єктом правонаступництва держав.

Пунктом 1 статті 21 Конвенції про правонаступництво встановлено, що роблячи повідомлення про правонаступництво відповідно до статей 17 і 18, що встановлюють його статус як договірну державу або учасника багатостороннього договору, нова незалежна держава може - якщо це допускається договором - виразити свою згоду на обов'язковість для нього лише частини договору або зробити вибір між різними його положеннями відповідно до викладених у цьому договорі умов висловлення такої згоди або здійснення такого вибору.

Пунктом 2 статті 21 Конвенції про правонаступництво встановлено, що нова незалежна держава може також на тих самих умовах, що й інші учасники або договірні держави, будь-яке передбачене в договорі право анулювати або змінити будь-яке виражене нею самою або державою-попередницею згоду стосовно території, що є об'єктом правонаступництва держав, або зроблений нею самою чи державою попередницею вибір щодо такої території.

Пунктом 3 статті 21 Конвенції про правонаступництво встановлено, якщо нова незалежна держава відповідно до пункту 1 не висловлює свою згоду або не робить вибору, або, відповідно до пункту 2, не анулює і не змінює згоду держави-попередниці і не анулює і не змінює вибір держави-попередниці, вона буде розглядатися як такою, що зберігає: а) згоду держави-попередниці відповідно до договору на обов'язковість щодо території, що є об'єктом правонаступництва держави, лише частини цього договору; або б) вибір, зроблений державою-попередницею відповідно до договору між різними його положеннями при застосуванні цього договору щодо території, що є об'єктом правонаступництва держав.

Загальний підсумок.

З урахуванням того, що у: статті 24 Закону України Про правовий режим воєнного стану прийнятого 12 травня 2015 року; статті 27 Закону України Про правовий режим надзвичайного стану прийнятого 16 березня 2000 року - тобто прийнятих значно пізніше ніж ратифіковано Конвенцію про захист прав людини основоположних свобод, Україна зобов'язалась відступати саме від Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, а не відступати від зобов'язань за Конвенцією, що по правонаступництву Україна визнала пріоритет Пакту над Конвенцією, що поліцейський отримав інструктаж в повному обсязі щодо випадків в яких дозволяється відступати від норм міжнародного права, зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що в будь-якому випадку обмеження поліцейським прав і свобод, включно із обмеженням права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски допускається виключно у випадках передбачених статтею 4 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, отже за відсутності введених в Україні або окремих її місцевостях режимів воєнного або надзвичайного стану, притягнення до адміністративної відповідальності за вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не може мати місце, так як відсутня законна подія та відсутня законна підстава.

Щодо Законів України.

Частиною 1 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що карантин установлюється та відміняється Кабінетом Міністрів України.

Частиною 2 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України

центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України.

Частиною 4 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що у рішенні про встановлення карантину зазначаються обставини, що призвели до цього, визначаються межі території карантину, затверджуються необхідні профілактичні, протиепідемічні та інші заходи, їх виконавці та терміни проведення, встановлюються тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб та додаткові обов'язки, що покладаються на них, підстави та порядок обов'язкової самоізоляції, перебування особи в обсерваторії (обсервації), госпіталізації до тимчасових закладів охорони здоров'я (спеціалізованих шпиталів). Карантин встановлюється на період, необхідний для ліквідації епідемії чи спалаху особливо небезпечної інфекційної хвороби. На цей період можуть змінюватися режими роботи підприємств, установ, організацій, вноситися інші необхідні зміни щодо умов їх виробничої та іншої діяльності.

Статтею 2 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що в ідносини у сфері захисту населення від інфекційних хвороб регулюються Основами законодавства України про охорону здоров'я, законами України "Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення", "Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення", цим Законом, іншими нормативно-правовими актами.

Повноваження головного державного санітарного лікаря України визначено статтею 40 Закону України № 4004-XII Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Пунктом Й частини 1 статті 40 Закону України № 4004-XII Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення встановлено, що головний державний санітарний лікар України у разі введення в Україні чи в окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану вносить центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, обґрунтоване подання для прийняття рішення щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину. У поданні зазначаються: період і межі території встановлення карантину; перелік проведення необхідних профілактичних, протиепідемічних та інших заходів, які можуть бути проведені у зв'язку з введенням режиму надзвичайного стану і встановленням карантину, виконавці цих заходів; вичерпні тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб, додаткові обов'язки, що покладаються на них.

Зміст вищевикладеного дозволяє констатувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що подання про встановлення карантину здійснюється головним державним санітарним лікарем України та/або його заступником, у разі, введення в Україні режиму надзвичайного стану.

Зміст правового режиму надзвичайного стану, порядок його введення та припинення дії, особливості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах надзвичайного стану, додержання прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб та відповідальність за порушення вимог або невиконання заходів правового режиму надзвичайного стану визначається Законом України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану.

Пунктом 1 частини 2 статті 4 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що надзвичайний стан може бути введений у разі виникнення особливо тяжких надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру (стихійного лиха, катастроф, особливо великих пожеж, застосування засобів ураження, пандемій, панзоотій тощо), що створюють загрозу життю і здоров'ю значних верств населення.

Частиною 1 статті 5 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що надзвичайний стан в Україні або в окремих її місцевостях вводиться Указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України.

Реченням 2 частини 4 статті 5 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що в разі необхідності введення надзвичайного стану з підстав, передбачених пунктом

1 частини другої статті 4 цього Закону, пропозиції щодо його введення подає Кабінет Міністрів України.

Статтею 17 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану визначено додаткові заходи режиму надзвичайного стану.

Пунктом 4 частини 1 статті 17 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що у разі введення надзвичайного стану з підстав, передбачених пунктом 1 частини другої статті 4 цього Закону, крім заходів, передбачених статтею 16 цього Закону, можуть також здійснюватися такі заходи: встановлення карантину та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів.

Частиною 1 статті 22 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що правовий статус та обмеження прав і свобод громадян та прав і законних інтересів юридичних осіб в умовах надзвичайного стану визначаються відповідно до Конституції України, цього Закону та інших законів України.

Положеннями статті 27 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану дозволено відступ від зобов'язань за Міжнародним пактом про громадянські та політичні права у разі введення в Україні правового режиму надзвичайного стану.

Частиною 2 статті 7 Закону України Про національну поліцію закріплено, що обмеження прав і свобод людини допускається виключно на підставах та в порядку, визначених Конституцією і законами України, за нагальної необхідності і в обсязі, необхідному для виконання завдань поліції.

В підсумку, зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати, що карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів, є нічим іншим, ніж додатковими заходами надзвичайного стану, отже, за відсутності введеного в Україні або окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану, обмеження поліцейським прав і свобод, включно із обмеженням права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не допускається і притягнення до адміністративної відповідальності за вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не може мати місце так як відсутня законна подія та відсутня законна підстава.

Щодо постанов Верховної Ради України.

Керуючись Конституцією України (254к/96-ВР), Загальною декларацією прав людини, 1948 року (995_015), прагнучи ефективної імплементації прав і свобод, гарантованих Конвенцією про захист прав та основних свобод людини, 1950 року (995_004), протоколами до неї, ратифікованими Україною, прагнучи, щоб права і свободи людини, їх гарантії визначали зміст і спрямованість діяльності держави, вважаючи забезпечення прав і основних свобод людини головним обов'язком держави, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, визнаючи принципи верховенства права у суспільстві й державі як пріоритет прав і свобод людини і громадянина, визнаючи універсальність, взаємопов'язаність та взаємозалежність прав і основних свобод людини і громадянина, надаючи особливого значення правам людини для політичного, економічного, соціального, історичного і культурного розвитку України, визнаючи людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю, керуючись статтею 8 Конституції України, згідно з якою, норми Конституції є нормами прямої дії, стверджуючи універсальність судового захисту прав і основних свобод людини в разі їх порушення, керуючись статтею 9 Конституції України, згідно з якою, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства, прагнучи до поширення в українському суспільстві гуманістичного, заснованого на загальнолюдських цінностях та ідеалах світогляду й адекватної правової свідомості - 17 червня 1999 року Верховною Радою України прийнято постанову № 757-XIV Про Засади державної політики України в галузі прав людини затверджено Засади державної політики України в галузі прав людини, абзацом 6 розділу 1 яких затверджено визнання презумпції особистої свободи людини відповідно до принципу, згідно з яким дозволено все, крім того, що прямо забороняється законом.

Так як жодним з положень Основного Закону України, або жодним з будь-яких Законів України, якими регулюються питання захисту населення від інфекційних хвороб, не встановлено прямої заборони на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парк, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски, то притягнення до адміністративної відповідальності за вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не може мати місце так як відсутня законна подія та відсутня законна підстава.

Щодо актів Кабінету Міністрів України.

Обов'язок Кабінету Міністрів України забезпечувати та утверджувати права і свободи людини громадянина, та обмежувати їх виключно у випадках передбачених статтею 64 Конституції України.

Частиною 1 статті 6 Конституції України закріплено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Частиною 1 статті 113 Конституції України закріплено, що Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади.

Пунктом 2 частини 1 статті 116 Конституції України гарантовано, що Кабінет Міністрів України вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Пунктом 2 частини 1 статті 2 Закону України Про Кабінет Міністрів України закріплено, що до основних завдань Кабінету Міністрів України належить вжиття заходів щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина, створення сприятливих умов для вільного і всебічного розвитку особистості.

Статтею 3 Конституції України гарантовано, що Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність.

Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Статтею 21 Конституції України гарантовано, що усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Частинами 1, 2 статті 22 Конституції України гарантовано, що права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

Статтею 64 Конституції України гарантовано, що Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 цієї Конституції.

З урахуванням того, що Кабінет Міністрів України є органом державної виконавчої влади України який:

1) Відповідно до частини 2 статті 6 Конституції України здійснює свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України;

2) Відповідно до частини 1 статті 19 Конституції України зобов'язаний діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України,- зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований

факт того, що головним обов'язком Кабінету Міністрів України є забезпечення прав і свобод людини і громадянина обмеження їх виключно у випадках передбачених статтею 64 Конституції України.

Частиною 3 статті 113 Конституції України гарантовано, що Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується цією Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Частиною 1 статті 117 Конституції України закріплено, що Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання.

Частиною 1 статті 4 Закону України Про Кабінет Міністрів України гарантовано, що Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією України, цим Законом, іншими законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

Частиною 1 статті 49 Закону України Про Кабінет Міністрів України гарантовано, що Кабінет Міністрів України на основі та на виконання Конституції і законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, прийнятих відповідно до Конституції та законів України, видає обов'язкові для виконання акти - постанови і розпорядження.

Частиною 2 статті 8 Конституції України гарантовано, що Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що в будь-якому випадку, усі без виключення, акти Кабінету Міністрів України, якими встановлено обмеження прав і свобод, включно із обмеженням права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски, повинні прийматись, виключно, на основі і на виконання Конституції України, зокрема, з урахуванням статті 64 Конституції України.

Щодо невідповідності до Конституції України актів Кабінету Міністрів України якими встановлено карантин.

Відповідно до статті 29 Закону України Про захист населення від інфекційних хвороб з урахуванням рішення Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10 березня 2020 року, Кабінетом Міністрів України було видано постанову № 211 від 11 березня 2020 року якою в Україні із 12 березня 2020 року встановлено карантин, дію якого продовжено до 30 квітня 2021 року постановами Кабінету Міністрів України № 392 від 20 травня 2020 року, № 500 від 17 червня 2020 року, № 641 від 22 липня 2020 року, № 760 від 26 серпня 2020 року, № 956 від 13 жовтня 2020 року, № 1100 від 11 листопада 2020 року, № 1236 від 09 грудня 2020 року, № 104 від 17 лютого 2021 року.

Щодо статті 29 Закону України Про захист населення від інфекційних хвороб.

Частиною 1 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що карантин встановлюється та відміняється Кабінетом Міністрів України.

Частиною 2 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що питання про встановлення карантину порушує перед Кабінетом Міністрів України центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, за поданням головного державного санітарного лікаря України.

Частиною 4 статті 29 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що у рішенні про встановлення карантину зазначаються обставини, що призвели до цього, визначаються межі території карантину, затверджуються необхідні профілактичні, протиепідемічні та інші заходи, їх виконавці та терміни проведення, встановлюються тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб та додаткові обов'язки, що покладаються на них, підстави та порядок обов'язкової самоізоляції, перебування особи в обсерваторії (обсервації), госпіталізації до тимчасових

закладів охорони здоров'я (спеціалізованих шпиталів). Карантин встановлюється на період, необхідний для ліквідації епідемії чи спалаху особливо небезпечної інфекційної хвороби. На цей період можуть змінюватися режими роботи підприємств, установ, організацій, вноситися інші необхідні зміни щодо умов їх виробничої та іншої діяльності.

Статтею 2 Закону України № 1645-III Про захист населення від інфекційних хвороб визначено, що відносини у сфері захисту населення від інфекційних хвороб регулюються Основами законодавства України про охорону здоров'я, законами України "Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення", "Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення", цим Законом, іншими нормативно-правовими актами.

Повноваження головного державного санітарного лікаря України визначено статтею 40 Закону України № 4004-XII Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення.

Пунктом Й частини 1 статті 40 Закону України № 4004-XII Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення встановлено, що головний державний санітарний лікар України, у разі введення в Україні чи в окремих її місцевостях режиму надзвичайного стану, вносить центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, обґрунтоване подання для прийняття рішення щодо звернення до Кабінету Міністрів України з пропозицією про встановлення карантину. У поданні зазначаються: період і межі території встановлення карантину; перелік проведення необхідних профілактичних, протиепідемічних та інших заходів, які можуть бути проведені у зв'язку з введенням режиму надзвичайного стану і встановленням карантину, виконавці цих заходів; вичерпні тимчасові обмеження прав фізичних і юридичних осіб, додаткові обов'язки, що покладаються на них.

Зміст вищевикладеного дозволяє констатувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що подання про встановлення карантину здійснюється головним державним санітарним лікарем України та/або його заступником, у разі введення в Україні режиму надзвичайного стану.

Зміст правового режиму надзвичайного стану, порядок його введення та припинення дії, особливості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах надзвичайного стану, додержання прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб та відповідальність за порушення вимог або невиконання заходів правового режиму надзвичайного стану визначається Законом України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану.

Пунктом 1 частини 2 статті 4 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що надзвичайний стан може бути введений у разі виникнення особливо тяжких надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру (стихійного лиха, катастроф, особливо великих пожеж, застосування засобів ураження, пандемій, панзоотій тощо), що створюють загрозу життю і здоров'ю значних верств населення.

Частиною 1 статті 5 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що надзвичайний стан в Україні або в окремих її місцевостях вводиться Указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України.

Реченням 2 частини 4 статті 5 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що в разі необхідності введення надзвичайного стану з підстав, передбачених пунктом 1 частини другої статті 4 цього Закону, пропозиції щодо його введення подає Кабінет Міністрів України.

Статтею 17 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану визначено додаткові заходи режиму надзвичайного стану.

Пунктом 4 частини 1 статті 17 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що у разі введення надзвичайного стану з підстав, передбачених пунктом 1 частини другої статті 4 цього Закону, крім заходів, передбачених статтею 16 цього Закону, можуть також

здійснюватися такі заходи : встановлення карантину та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів.

Частиною 1 статті 22 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану встановлено, що правовий статус та обмеження прав і свобод громадян та прав і законних інтересів юридичних осіб в умовах надзвичайного стану визначаються відповідно до Конституції України, цього Закону та інших законів України.

Положеннями статті 27 Закону України № 1550-III Про правовий режим надзвичайного стану дозволено відступ від зобов'язань за Міжнародним пактом про громадянські та політичні права у разі введення в Україні правового режиму надзвичайного стану.

Так як, в Україні або окремих її місцевостях, відсутній введений режим надзвичайного стану, зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів, дію яких направлено на обмеження права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски як і самі підзаконні акти Кабінету Міністрів України постанови № 211 від 11 березня 2020 року, № 392 від 20 травня 2020 року, № 500 від 17 червня 2020 року, № 641 від 22 липня 2020 року, № 760 від 26 серпня 2020 року, № 956 від 13 жовтня 2020 року, № 1100 від 11 листопада 2020 року, № 1236 від 09 грудня 2020 року, № 104 від 17 лютого 2021 року, якими встановлено карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів, дію яких направлено на обмеження права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски є такими що прямо суперечать і не відповідають статті 64 Конституції України, а отже, поліцейський не має права ними керуватись і посылатись на них як на підставу для притягнення до адміністративної відповідальності за їх порушення.

Щодо рішення Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10 березня 2020 року.

Рішення Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10 березня 2020 року оформлено Протоколом № 2. Пунктом 2 Протоколу № 2 вирішено схвалити представлений МОЗ Алгоритм запровадження протиепідемічних заходів для запобігання поширення COVID-19 в Україні та Комунікаційний план щодо визначення алгоритмів дій у разі виникнення захворювання на COVID-19.

Пунктом 3 Протоколу № 2 вирішено МОЗ разом з головами обласних, Київської міської держадміністрації, а також із заінтересованими центральними органами виконавчої влади забезпечити неухильне виконання Алгоритму запровадження протиепідемічних заходів для запобігання поширення COVID-19 в Україні та Комунікаційного плану щодо визначення алгоритмів дій у разі виникнення захворювання на COVID-19 (далі Комунікаційний план).

Останнім абзацом Комунікаційного плану визначено (витяг): - Закликаємо не розкуповувати маски в аптеках. Використовувати маски необхідно тільки у випадку, якщо у вас є ознаки гострого вірусного захворювання, або якщо ви медик, який працює з пацієнтами. Маски можуть створити фальшиве відчуття безпеки. Важливо виконувати важливі заходи безпеки: мити руки, використовувати антисептик тощо.

За інформацією Департаменту з питань безпеки життєдіяльності, охорони навколишнього природного середовища та агропромислового комплексу Секретаріату Кабінету Міністрів України, Протокол № 2 було направлено на виконання включно до Міністерства внутрішніх справ та Національної поліції.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт, що кожен поліцейський зобов'язаний неухильно виконати Комунікаційний план, повідомляти кожного, що використовувати маски необхідно тільки у випадку, якщо у вас є ознаки гострого вірусного захворювання, або якщо ви медик, який працює з пацієнтами, що маски можуть створити фальшиве відчуття безпеки, що важливо виконувати важливі заходи безпеки: мити руки,

використовувати антисептик тощо, отже за вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски, за перебування в будь-якому громадському місці без вдягнутої захисної (медичної) маски може бути притягнуто до адміністративної відповідальності виключно тих у кого є ознаки гострого респіраторного захворювання такі як підвищена температура тіла, сухий кашель, зокрема, жоден з поліцейських не має права примушувати надягати захисну (медичну) маску для стороння в будь-якого фальшивого відчуття безпеки, тим паче якщо таке примушення здійснюється з посиланням на будь-яку постанову Кабінету Міністрів України якими встановлено карантин та продовжено його дію, так як карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів які полягають також у примушенні перебувати в громадських місцях у вдягнутій захисній (медичній) масці, що є обмеженням права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски не відповідають і прямо суперечать статті 64 Конституції України.

В судовому засіданні встановлені обставини на підставі яких, суд приходить до висновку, позивача з правами не ознайомили. Доказів її вини не надали.

Згідно з Кодексом про адміністративне правопорушення України ніхто не може бути підданий заходу впливу у зв'язку з адміністративним правопорушенням інакше як на підставах і в порядку, встановлених законом, а провадження у справах про адміністративні правопорушення, у тому числі й віднесених до компетенції органів внутрішніх справ, здійснюється на основі додержання принципу законності (частини перша, друга статті 7); завданнями провадження у справах про адміністративні правопорушення є, зокрема, своєчасне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом (стаття 245).

З метою забезпечення дотримання прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, індивідуалізації її відповідальності та реалізації вимог статті 245 Кодексу щодо своєчасного, всебічного, повного і об'єктивного з'ясування обставин справи, вирішення її у відповідності з законом уповноважений орган (посадова особа) при розгляді справи про адміністративне правопорушення зобов'язаний з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна ця особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність, а також інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. При накладенні стягнення необхідно враховувати характер вчиненого правопорушення, особу порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність (частина друга статті 33 Кодексу).

Згідно з частиною першою статті 268 Кодексу особа, яка притягається до адміністративної відповідальності, має право: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржувати постанову у справі. Крім того, у цій правовій нормі передбачено, що справа про адміністративне правопорушення повинна розглядатися в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності; за відсутності такої особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

У наведених положеннях Кодексу визначено систему правових механізмів щодо забезпечення дотримання прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, на стадії розгляду уповноваженим органом (посадовою особою) справи про адміністративне правопорушення, зокрема, з метою запобігти безпідставному притягненню такої особи до відповідальності. Водночас вказані положення є законодавчими гарантіями об'єктивного і справедливого розгляду справи про адміністративне правопорушення, реалізація яких можлива лише у разі, якщо між стадією складення протоколу про адміністративне правопорушення і стадією розгляду відповідної справи по суті існуватиме часовий інтервал, достатній для підготовки до захисту кожному, хто притягається до адміністративної відповідальності.

Отже, складання протоколу про адміністративне правопорушення та розгляд уповноваженим органом (посадовою особою) справи про таке правопорушення належать до різних стадій адміністративного провадження.

Скорочене провадження у справах про зазначені адміністративні правопорушення передбачає, зокрема, фіксацію адміністративного правопорушення і накладання адміністративного стягнення на правопорушника безпосередньо на місці його вчинення. Застосування посадовою особою процедури скороченого провадження в інших випадках, які не визначені законом, тобто розгляд справи про адміністративне правопорушення безпосередньо на місці його вчинення, а не за місцезнаходженням органу, уповноваженого законом розглядати справу про таке правопорушення, призводить до порушення процесуальних прав особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, закріплених у статтях 257, 268, 277, 278, 279, 280 Кодексу.

Предмет доказування у справі про адміністративні правопорушення становлять обставини, що підлягають з'ясуванню у справі про адміністративне правопорушення. По справі про адміністративне правопорушення з'ясуванню підлягають: наявність події адміністративного правопорушення; особа, яка вчинила протиправні дії (бездіяльність), за які КУпАП передбачена адміністративна відповідальність; винність особи у вчиненні адміністративного правопорушення; обставини, що пом'якшують адміністративну відповідальність, і обставини, що обтяжують адміністративну відповідальність; характер і розмір шкоди, заподіяної адміністративним правопорушенням; обставини, що виключають провадження по справі про адміністративне правопорушення; інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи; причини і умови вчинення адміністративного правопорушення.

Документи визнаються доказами, якщо відомості, викладені або засвідчені в них організаціями, їх об'єднаннями, посадовими особами та громадянами, мають значення для провадження у справі про адміністративне правопорушення. Документи можуть містити відомості, зафіксовані як у письмовій, так і в іншій формі. До документів можуть бути віднесені матеріали фото-і кінозйомки, звуко-і відеозапису, інформаційних баз і банків даних та інші носії інформації.

Відповідно до ст. 276 КУпАП справа про адміністративне правопорушення розглядається за місцем його вчинення.

Офіційне тлумачення положення частини першої статті 276 див. в Рішенні Конституційного Суду №5-рп/2015 (v005p710-15) від 26.05.2015.

Справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 80,81,121 - 126,127-1 - 129, частинами першою, другою, третьою і четвертою статті 130 і статтею 139 (коли правопорушення вчинено водієм) цього Кодексу, можуть також розглядатися за місцем обліку транспортних засобів або за місцем проживання порушників.

Справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтями 177 і 178 цього Кодексу, розглядаються за місцем їх вчинення або за місцем проживання порушника.

Справи про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, зафіксовані в автоматичному режимі, розглядаються за місцем оброблення та обліку таких правопорушень.

У відповідності до ст. ст.283, 284 КУпАП, постанова повинна містити: найменування органу (посадової особи), який виніс постанову, дату розгляду справи; відомості про особу, щодо якої розглядається справа; опис обставин, установлених при розгляді справи; зазначення нормативного акту, який передбачає відповідальність за дане адміністративне правопорушення; прийняте по справі рішення. Постанова по справі про адміністративне правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, крім даних, визначених частиною другою цієї статті, повинна містити відомості про:

дату, час і місце вчинення адміністративного правопорушення;

транспортний засіб, який зафіксовано в момент вчинення правопорушення (марка, модель, номерний знак);

технічний засіб, яким здійснено фото або відеозапис;

розмір штрафу та порядок його сплати;

правові наслідки невиконання адміністративного стягнення та порядок його оскарження;

відривну квитанцію із зазначенням реквізитів та можливих способів оплати адміністративного стягнення у вигляді штрафу.

З огляду на постанову, в неї відсутні будь які додатки, в тому числі і обов'язкові зазначення технічного засобу (що є імперативною вимогою), якими здійснено фото або відеозапис.

В матеріалах справи відсутні будь які документи, пояснення які відібрані, зібрані саме відповідачем ОСОБА_4 .. Так як в поясненнях, які надано відповідачем до матеріалів справи вказано, що вони відібрані іншими працівниками поліції. В матеріалах справи відсутні будь які документи, що вони збиралися слідчо-оперативною групою.

При цьому слід зауважити, що по матеріалах наданих відповідачем ОСОБА_12 вказано, що на місце перевірки направлено саме ГРПП ОСОБА_7 , а інші прізвища не вказано. Резолюції керівника поліції або особи, яка виконувала його обов'язки про передачу матеріалів для перевірки ОСОБА_12 немає.

Таким чином, в справі відсутні та не розглядались будь які докази, які б могли підтвердити правопорушення. В матеріалах справи та постанови відсутні вказівки про обставини, які пом'якшують та об'яжують відповідальність за адміністративне правопорушення.

Відповідно до вимог ст. 252 КУпАП, посадова особа не могла оцінити докази за власним переконанням та відсутністю будь яких доказів на час винесення постанови, а тому є всі підстави вважати, що відповідач був упереджений та порушив вимоги ст. 245 КУпАП, де зазначено, що завданнями провадження в справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності з законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Згідно з ч.2ст.2 КАС Україниу справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють чи прийняті вони на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбаченіКонституцієюта законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії), добросовісно; розсудливо; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія).

Згідно з ч.3ст.3 КАС України(в ред., діючої з 15.12.2017 року)порядок здійснення адміністративного судочинства встановлюєтьсяКонституцією України, цим Кодексом та міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачено інші правила, ніж встановлені цим Кодексом, застосовуються правила міжнародного договору. Провадження в адміністративних справах здійснюється відповідно до закону, чинного на час вчинення окремої процесуальної дії, розгляду і вирішення справи.Закон, який встановлює нові обов'язки, скасовує чи звужує права, належні учасникам судового процесу, чи обмежує їх використання, не має зворотної дії в часі.

Згідно з ч.3ст.6 КАС України, звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставіКонституції Українигарантується.

Згідно ст. 7 КАС України, суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Суд застосовує інші правові акти, прийняті відповідним органом на підставі, у межах повноважень та у спосіб, визначені Конституцією та законами України. У разі невідповідності правового акта Конституції України, закону України, міжнародному договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або іншому правовому акту суд застосовує правовий акт, який має вищу юридичну силу, або положення відповідного міжнародного договору України. Якщо суд доходить висновку, що закон чи інший правовий акт суперечить Конституції України, суд не застосовує такий закон чи інший правовий акт, а застосовує норми Конституції України як норми прямої дії. У такому випадку суд, після винесення рішення у справі звертається до Верховного Суду для вирішення питання стосовно внесення до Конституційного Суду України подання щодо конституційності закону чи іншого правового акта, що віднесено до юрисдикції Конституційного Суду України. Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлені інші правила, ніж ті, що встановлені законом, то застосовуються правила міжнародного договору України. У разі відсутності закону, що регулює відповідні правовідносини, суд застосовує закон, що регулює подібні правовідносини (аналогія закону), а за відсутності такого закону, суд виходить із конституційних принципів і загальних засад права (аналогія права). Аналогія закону та аналогія права не застосовується для визначення підстав, меж повноважень та способу дій органів державної влади та місцевого самоврядування.

Відповідно до приписів ст. 72 КАС України доказами в адміністративному судочинстві є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються судом на підставі письмових, речових та електронних доказів, висновків експертів, показаннями свідків.

Згідно з ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Відповідно до ч. 1 ст. 90 КАС України, суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні.

Відповідно до ч. 1-5 ст. 242 КАС України, рішення суду повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні, з наданням оцінки всім аргументам учасників справи. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом. При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановках Верховного Суду.

Європейська Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 04.11.1950 року (надалі - Конвенція), була ратифікована Законом України N 475/97-ВР від 17.07.97, та відповідно до ст. 9 Конституції України є частиною національного законодавства.

Згідно ч. 1 ст. 6 Конвенції, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Першим і найголовнішим правилом статті 1 Першого протоколу є те, що будь-яке втручання державних органів у право на мирне володіння майном має бути законним і повинно переслідувати легітимну мету "в інтересах суспільства". Будь-яке втручання також повинно бути пропорційним по відношенню до переслідуваної мети. Іншими словами, має бути забезпечено "справедливий баланс"

між загальними інтересами суспільства та обов'язком захисту основоположних прав конкретної особи. Необхідного балансу не буде досягнуто, якщо на відповідну особу або осіб буде покладено особистий та надмірний тягар (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справі "Колишній Король Греції та інші проти Греції" (Former King of Greece and Others v. Greece) [ВП], заява № 25701/94, пп. 79 та 82, ЄСПЛ 2000-XII).

Тлумачення та застосування національного законодавства є прерогативою національних органів. Суд, однак, зобов'язаний переконатися в тому, що спосіб, в який тлумачиться і застосовується національне законодавство, призводить до наслідків, сумісних з принципами Конвенції з точки зору тлумачення їх у світлі практики Суду (див. рішення у справі "Скордіно проти Італії" (Scordino v. Italy) (№ 1) [ВП], № 36813/97, пункти 190 та 191, ЕЧПР 2006-V тап.52 Рішення Європейського Суду з прав людини у справі "Щокін проти України" (заяви №№ 23759/03 та 37943/06), від 14 жовтня 2010 року, яке набуло статусу остаточного 14 січня 2011 року).

Принцип "належного урядування", як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість (див. зазначене вище рішення у справі "Москаль проти Польщі" (Moskalv. Poland), п. 73). Будь-яка інша позиція була б рівнозначною, *inter alia*, санкціонуванню неналежного розподілу обмежених державних ресурсів, що саме по собі суперечило б загальним інтересам (див. там само). З іншого боку, потреба виправити минулу "помилку" не повинна непропорційним чином втручатися в нове право, набуте особою, яка покладалася на легітимність добросовісних дій державного органу (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі "Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки" (Pincova and Pincv. The Czech Republic), заява № 36548/97, п. 58, ЕЧПР 2002-VIII). Іншими словами, державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків (див. зазначене вище рішення у справі "Лелас проти Хорватії" (Lelasv. Croatia), п. 74). Ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються (див., серед інших джерел, *mutatis mutandis*, зазначене вище рішення у справі "Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки" (Pincova and Pincv. The Czech Republic), п. 58, а також рішення у справі "Гаші проти Хорватії" (Gashiv. Croatia), заява № 32457/05, п. 40, від 13 грудня 2007 року, та у справі "Трго проти Хорватії" (Trgov. Croatia), заява № 35298/04, п. 67, від 11 червня 2009 року, також Рішення у справі "Рисовський проти України" (Rysovskyy v. Ukraine) від 20 жовтня 2011 року, заява № 29979/04, п.71).

Хоча національний суд має певну свободу розсуду щодо вибору аргументів у тій чи іншій справі та прийняття доказів на підтвердження позицій сторін, орган влади зобов'язаний виправдати свої дії, навівши обґрунтування своїх рішень (див. рішення ЄСПЛ у справі Суомінен проти Фінляндії (Suominen v. Finland), № 37801/97, п. 36, від 1 липня 2003 року).

Рішення судів повинні достатнім чином містити мотиви, на яких вони базуються для того, щоб засвідчити, що сторони були заслухані, та для того, щоб забезпечити нагляд громадськості за здійсненням правосуддя (див. п. 30. Рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Hirvisaari v. Finland» від 27 вересня 2001 р).

При оцінці доказів керується критерієм доведення «поза розумними сумнівом»; тобто, аргументи сторони мають бути достатньо вагомими, чіткими та узгодженими (див.п.53 Рішення ЄСПЛ по справі«Федорченко та Лозенко проти України»(заява №387/03).

Однак, статтю 6 п. 1 Конвенції не можна розуміти як таку, що вимагає пояснень детальної відповіді на кожний аргумент сторін (див. п. 29 Рішення Європейського Суду з прав людини у справі «Ruiz Torija v. Spain» від 9 грудня 1994 р.).

Відповідач, поліцейський Педченко С.Г., згідно ухвали Зіньківського районного суду від 10.03.2021 року, яку було ним отримано, не надав для огляду адміністративний матеріал відносно позивача, ОСОБА_1 .. Тобто, доказів вини позивачки, крім постанови про накладення адміністративного стягнення по справі про адміністративне правопорушення в матеріалах справи немає. відповідно до ст. 251 КУпАП обов'язок щодо збирання доказів покладається на осіб, уповноважених на складання протоколу про адміністративне правопорушення визначених ст. 255 КУпАП.

Окрім того, суд констатує, що відповідачем порушено права позивача ОСОБА_1, які передбачені ст. 63 Конституції України та ст. 268 КУпАП.

Згідно з ч.2ст.77 КАС України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. Таким чином, на думку суду, винесена постанова по справі про адміністративне правопорушення в даному випадку порушує права особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, передбачені ст. 268 КУпАП.

Відповідно до КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Верховний Суд у постанові від 26.04.2018 у справі №338/1/17 вказав, що візуальне спостереження за вчинення адміністративного правопорушення працівниками органу Національної поліції може бути доказом у справі лише у тому випадку, коли воно зафіксоване у встановленому законом порядку та підтверджує факт скоєння правопорушення.

Якщо в ході виявлення правопорушення застосовувався технічний засіб, він має бути зазначений у протоколі про адмінправопорушення, як то передбачено ст.256 КУпАП, вимог ЗУ «Про національну поліцію», та «Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції».

Верховним Судом визначено, якщо у постанові про накладення адмінправопорушення не вказано технічний засіб яким здійснений фото або відеозапис, і відсутні інші докази вчинення адмінправопорушення, то провадження підлягає закриттю на підставі ст. 247 КУпАП у зв'язку із відсутністю події і складу адмінправопорушення.

Відповідно до ЗУ «Про національну поліцію», та «Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» відповідач ОСОБА_4 порушуючи службову дисципліну, інструкції із застосування органами та підрозділами поліції, яке виразилося у невикористанні портативного відеореєстратора призвели до неповного та непостійного фіксування правопорушення, яке відбулося 18.01.2021 року м. Зінків.

Відповідно до положень КУпАП обов'язковою умовою притягнення особи до адміністративної відповідальності є наявність події і складу адміністративного правопорушення.

Наявність події правопорушення доводиться шляхом подання доказів.

Згідно п.19 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя» № 9 від 01.11.1996 року - докази повинні визнаватися здобутими незаконним шляхом, тоді, коли їх збирання й закріплення здійснено з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини, встановленого кримінально - процесуального законодавства або не уповноваженою на те особою, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами.

Отже, матеріали справи не містять належних доказів у справі про адміністративне правопорушення, на основі яких у визначеному законом порядку орган (посадова особа) встановлює наявність чи відсутність адміністративного правопорушення, винність особи в його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Для того, щоб особа була притягнута до адміністративної відповідальності, необхідно довести наявність в її діях (бездіяльності) складу та події адміністративного правопорушення.

Застосування адміністративного стягнення до особи за відсутності належних доказів її протиправної дії чи бездіяльності не відповідатиме принципу верховенства права і міститиме ознаки свавільного застосування адміністративних повноважень.

Стандарт доведення вини «поза розумним сумнівом» означає, що при доведенні винуватості особи не повинно залишатися жодного «розумного сумніву» в цьому, тоді як наявність такого «розумного сумніву» у винуватості особи є підставою для її виправдання.

Отже, в силу принципу презумпції невинуватості, діючого при розгляді справ про адміністративні правопорушення, всі сумніви у винності особи, що притягується до адміністративної відповідальності, тлумачаться на її користь, а недоведена вина прирівнюється до доведеної невинуватості.

З матеріалів справи вбачається, що відповідачі, а саме начальник Зіньківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, ОСОБА_2 та начальник (директор) Головного управління Національної поліції в Полтавській області, були належним чином повідомлені про дату, час та місце судового засідання, явку представника в судове засідання не забезпечили, про причини неявки суду не повідомили, тим самим не скористалися своїм процесуальним правом та не виконали своїх процесуальних обов'язків.

Підсумок.

В загальному підсумку зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований, факт того, що жоден з підзаконних актів Кабінету Міністрів України постанови № 211 від 11 березня 2020 року, № 392 від 20 травня 2020 року, № 500 від 17 червня 2020 року, № 641 від 22 липня 2020 року, № 760 від 26 серпня 2020 року, № 956 від 13 жовтня 2020 року, № 1100 від 11 листопада 2020 року, № 1236 від 09 грудня 2020 року, № 104 від 17 лютого 2021 року якими встановлено карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів, дію яких направлено на обмеження права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски є такими, що прямо суперечать і не відповідають статті 64 Конституції України, отже поліцейський не має права ними керуватись і послатись на них, як на підставу для притягнення до адміністративної відповідальності за їх порушення.

Рішення Конституційного Суду України, абзацом 3 пункту 4 мотивувальної частини рішення № 11-рп/99 Конституційний Суд України зазначив, що Конституційне забезпечення невід'ємного права на життя кожної людини, як і всіх інших прав і свобод людини і громадянина в Україні, базується на засаді: винятки стосовно прав і свобод людини і громадянина встановлюються самою Конституцією України, а не законами чи іншими нормативними актами. відповідно до положення частини першої статті 64 Конституції України "конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України".

Підпунктом 3.3 пункту 3 мотивувальної частини рішення № 10-рп/2011 Конституційний Суд України зазначив, що відповідно до частини першої статті 64 Основного Закону України (254к/96-ВР) конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України (2 54к/96 -ВР) .

Абзацом 3 підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини рішення № 2-рп/2016 Конституційний Суд України вважає, що обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети, пропорційними та обґрунтованими, у разі обмеження конституційного права або свободи законодавець зобов'язаний запровадити таке правове регулювання, яке дасть можливість оптимально досягти легітимної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права або свободи і не порушувати сутнісний зміст такого права.

Зміст вищевикладеного дозволяє стверджувати беззаперечний, неспростовний, юридично обґрунтований факт того, що в будь-якому випадку обмеження права на вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски підзаконними актами Кабінету Міністрів України постановами № 211 від 11 березня 2020 року, № 392 від 20 травня 2020 року, № 500 від 17 червня 2020 року, № 641 від 22 липня 2020 року, № 760 від 26 серпня 2020 року, № 956 від 13 жовтня 2020 року, № 1100 від 11

листопада 2020 року, № 1236 від 09 грудня 2020 року, № 104 від 17 лютого 2021 року є законним, якщо такі обмеження відповідають статті 64 Конституції України.

Загальний підсумок.

Суд звертає увагу на те, що Конституційний Суд України у своєму рішенні від 28.08.2020 у справі № 10-р/2020 за наслідками розгляду поданням Пленуму Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень постанови Кабінету Міністрів України «Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, та етапів послаблення протиепідемічних заходів» від 20 травня 2020 року № 392, положень частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 14 листопада 2019 року № 294-ІХ зі змінами, абзацу дев'ятого пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»» від 13 квітня 2020 року № 553-ІХ зазначив:

- згідно зі статтею 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України; в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень; не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені статтями 24, 25, 27, 28, 29, 40, 47, 51, 52, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63 Конституції України.

Конституційний Суд України наголосив, що обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина є можливим у випадках, визначених Конституцією України. Таке обмеження може встановлюватися виключно законом - актом, ухваленим Верховною Радою України як єдиним органом законодавчої влади в Україні. Встановлення такого обмеження підзаконним актом суперечить статтям 1, 3, 6, 8, 19, 64 Конституції України.

Пунктом 1 частини 1 статті 247 КУпАП встановлено, що провадження в справі про адміністративне правопорушення не може бути розпочато, а розпочате підлягає закриттю за обставин відсутності події і складу адміністративного правопорушення.

Подія для притягнення до адміністративної відповідальності за частинами 1, 2 статті 44-3 КУпАП може настати, якщо обмежено вільне пересування територією України (державні та приватні установи, організації, заклади, парки, сквери тощо) без вдягнутої захисної (медичної) маски під час дії карантину та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів установлених виключно як додаткові заходи надзвичайного стану і виключно за порушення додаткових заходів надзвичайного стану таких як карантин та проведення інших обов'язкових санітарних та протиепідемічних заходів може настати адміністративна відповідальність.

Відповідно до Рішення Конституційного Суду України від 22.12.2010 року у справі № 23-рп/2010 адміністративна відповідальність в Україні та процедура притягнення до неї ґрунтується на конституційних принципах і правових презумпціях, які зумовлені визнанням і дією принципу верховенства права в Україні, в тому числі і закріпленій в ст. 62 Конституції України презумпції невинуватості.

За таких обставин, суд приходить до висновку про необхідність скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. по справі про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП. Скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення ГАБ 736716 від 18.01.2021 р. по справі про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП.

Адміністративне провадження відносно ОСОБА_1 за ч. 2 ст. 44-3 КУпАП закрити на підставі п. 1 ч. 1 ст. 247 КУпАП - у зв'язку із відсутністю в її діях події та складу адміністративного правопорушення.

Позивачем не надано доказів неправомірності дій начальника Зінківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, ОСОБА_2 та начальника (директора) Головного управління Національної поліції в Полтавській області, а тому в цій частині позову слід відмовити.

Згідно з ч.1ст.90 КАС України,суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні.

У процесі розгляду справи не встановлено інших фактичних обставин, що мають суттєве значення для правильного вирішення спору, і доказів на підтвердження цих обставин.

Відповідно до п.58 рішення Європейського суду з прав людини у справі «Серявін та інші проти України» від 10.02.2010 року, заява 4909/04, Суд повторює, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною в залежності від характеру рішення (рішення у справі «Руїс Торіха проти Іспанії» від 09.12.1994 року, серія А, № 303-А, п.29).

Згідно з ч.1ст.139 КАС України,при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Статтею 132 КАС України,передбачено, що судові витрати складаються із судового збору та витрат, пов'язаних з розглядом справи.

Відповідно до практики Європейського суду з прав людини, про що, зокрема, зазначено у рішеннях від 26.02.2015 у справі «Баришевський проти України», від 10.12.2009 у справі «Гімайдуліна і інших проти України», від 12.10.2006 у справі «Двойних проти України», від 30.03.2004 у справі «Меріт проти України» заявник має право на відшкодування судових та інших витрат лише у разі, якщо доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їх розмір обґрунтованим.

За наведених обставин, керуючись принципами справедливості, пропорційності та верховенства права, критерієм реальності понесення позивачем витрат та критерієм розумності їхнього розміру, з урахуванням наявності заперечень іншої сторони, конкретних обставин справи і зокрема ціни позову, предмету спору, який не є складним та не потребує вивчення великого обсягу фактичних даних, значення справи для сторін та їх фінансового стану, а також часу витраченого позивачем на участь в судових засіданнях, інших обставин справи, суд вважає, що заявлена позивачем сума є співмірною з огляду на розумну необхідність витрат для цієї справи та не суперечитиме принципу розподілу таких витрат.

В судовому засіданні було встановлено, що внаслідок неправильних дій ОСОБА_4 виник спір.

Відповідно до ст.139 ч.8 КАС України якщо спір виник внаслідок неправильних дій сторони суд має право покласти на таку сторону судові витрати повністю незалежно від результатів вирішення спору. В зв'язку з викладеним судові витрати покласти на відповідача ОСОБА_4 .

На підставі викладеного та керуючись ст. 8,9,72-77,90,241-246,255, 262,263, 293,295, 297 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

В И Р І Ш И В:

Позовні вимоги ОСОБА_1 , адреса проживання: АДРЕСА_1 до Зіньківського відділення поліції Гадяцького відділу поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області в особі: поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області, Педченка Станіслава Геннадійовича; в особі: Начальника Зіньківського відділення ГУ Національної поліції в Полтавській області, Джулай Сергія Васильовича, юридична адреса: м.Зіньків, вул.Воздвиженська, 28, Полтавської області; Головного управління Національної поліції в Полтавській області, юридична адреса: м.Полтава, вул.Пушкіна, 83, Полтавської області про визнання дій протиправними та скасування постанов ГАБ 736715 від 18.01.2021 та ГАБ 736716 від 18.01.2021 по справі адміністративного правопорушення задоволити частково.

Визнати дії поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної Поліції в Полтавській області Зіньківського ВП Гадяцького ВП ГУНП в Полтавській області Педченка Станіслава Геннадійовича - протиправними.

Скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення ГАБ 736715 від 18.01.2021 р. по справі про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч.2 ст. 44-3 КУпАП. Проведення по справі про адміністративне правопорушення - закрити.

Скасувати постанову про накладення адміністративного стягнення ГАБ 736716 від 18.01.2021 р. по справі про притягнення ОСОБА_1 до адміністративної відповідальності за ч.2 ст. 44-3 КУпАП. Проведення по справі про адміністративне правопорушення - закрити.

Стягти з поліцейського сектору реагування патрульної поліції ГУ Національної поліції в Полтавській області, ОСОБА_4 на користь ОСОБА_1 , адреса проживання: АДРЕСА_1 - 1856 (одну тисячу вісімсот п'ятдесят шість) гривень 00 копійок судового збору.

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Рішення може бути оскаржено до апеляційного адміністративного суду шляхом подачі апеляційної скарги протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення. Учасник справи, якому повне рішення або ухвала суду не були вручені у день його проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повного рішення суду. Строк на апеляційне оскарження також може бути поновлений в разі його пропуску з інших поважних причин, крім випадків, визначених частиною другою статті 299 цього Кодексу.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Написано власноручно.

Повний текст рішення виготовлено 19.04.2021 року.

Суддя Зіньківського

районного суду Полтавської області С.Р. Должко